

Αιματοκυλισμένη Χώρα (καί οί συμμαθηταί σου έκαιραν πολύ καλά να ψάλλουν τὰ Κάλαντα ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῆς Ἰταλίας) **Δαιμονα τῆς Ἐρήμου** (ἔστειλα) **Ἐθνικὸν Γόητρον** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, καὶ πρὸ πάντων διὰ τοὺς φράσιους στίχους) **Ἀνδριάντα Παλαιολόγου** (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον 1—2· βεβαίως θὰ ἐχάθῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) **Τραγοῦδι τῆς Δευτερωιάς** (ἔχει καλῶς, ἀφοῦ τὸ βεβαιώη καὶ ὁ τότε προσδρεῦν) **Ἀπτερον Νίμη** (ἔστειλα) **Ἀργεῖον Ἐρμῆν**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐσπαρχιῶν μέχρι τῆς 7 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου.

Ἡ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι παλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

43. Δεξίγραφος

Γονηοῦ ἡ ἀγανάκτησις, λόγια φοικτὰ τὸ πρῶτο, Κένα στολίδι τῶν μαλλῶν τῶν γυναικείων, Μαζεύουνε τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς γρεμενοὺς Καὶ θόρυβο δαιμόνιον, εἰς χάος φοδερό.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδεώδους

44. Συλλαβόγραφος

Βάξω ἕνα φθόγγο μουσικῆς Στὴ μῦτη μου ἐπάνω, Ἐνὸς ἀρχαίου βασιλεῆ Τὸ γυῖο γὰ νὰ σὰς κᾶνω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἀντωνίου Ι. Κυριακίδου

45. Στοιχειοτόμογραφος

Κάποιου ἀρχαίου βασιλέως Ἄν τοῦ κόψῃς τὸ κεφάλι, Καὶ τὸν τόνον ἀναιδέως, Μὴ ἀπορήσῃς, φίλε λύτα, Πῶς θὰ ζωντανέψῃ πάλι... Στὸ χαρτί, καὶ θὰ διαβάσῃς Τόνομα αἰρετικοῦ, Ἐκ τῆς Ἱστορίας γνωστοῦ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τὸ Μικρὸ Διαβολάκι

46. Αναγραμματισμός

Πρασινίζω ὅλη τὴ γῆ, Ἄλλ' ἀναγραμματίσσε με, Κι' ὡς ὑγρὸν τοῦ ὀργανισμοῦ Εἰς τὸ σῶμα ζήτησέ με.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῆς Σαλαμίνος

47. Ἀσπῆ

* * * * * Νάντικα σταθεοὺν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ναναγινώσκεται : καθεὶς ἀρχαία Βασιλισσα τραγικῆ ὀριζοντίας Ἀυτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου διαγωνίως δὲ Μούσα καὶ πόλις τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἐυανθίας Μ. Δουκῆ

48. Φωνηεντόμογραφος μετ' Ἀμορσιτιδῶς

Τῆ παρεμβολῆ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντου, ὅσα δὲ ποτε φορὰς ἐπαναλαμβάνομένου, μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον σωρὸν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθῶν πέντε λέξεις, ὧν τὰ δεύτερα γράμματα νὰποτελοῦν κατὰ σειράν νῆσον τῆς Μεσογείου.

ονη—νη—φνη—τλο—μιδο
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρῆς

49. Μικτὸν
γρῶ—η—γρ—ο—πνκ—αι—ε—ε—λρμς
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Δόγη

50. Συλλαβικὴ Ἀμορσιτιδῆς

Αἱ ἀρχαῖαι συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν ἀρχαῖαν ἑλληνικὴν γῶραν.

1, Χώρα τῆς Ἑλλάδος μεγάλη καὶ εὐφορος· 2, Θεὸς θαλάσσιος, παρομιώδης διὰ τὰς μεταμορφώσεις του· 3, Ρωμαῖος Ἀυτοκράτωρ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου μέγα κράτος κατελύθη· 4, Νῆσις τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Χρήστου Ροδοποῦλου

51. Γρίφος

Ο — Κ

von	von
von	von
von von	von
von von	von
von von	von
von von	von
von von	von
von von	von

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Στοιχειωμένου Βασιλεῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 53.
507. Ἀστραπὴ (ἄστρα, πῖ.) — 508. Ἴος—Ἴος.—509. Γελῶ—λέγω.
510.

Π Α Ρ Π Α Ρ Ι Σ
Θ Ε Ρ Ι Σ Ο Ν
Π Α Ρ Α Σ Σ Ι Ο Σ

ζητούμενα εἶνε : Ἄρπα, ὠραία, ἄρμα, Ἄρρης. Καὶ ἡ ἀμορσιτιδῆς ἐξ αὐτῶν, ἀναγραμματιζομένων : ΠΑΡΑ, ΑΙΑΣ, ΡΩΜΗ (ΠΑΡΑ, ΑΙΩΡΑ, ΡΑΜΑ, ἈΣΗΡ) — 513. Ἴντ' ἀφρίζεις καὶ χαρρίζεις; τὸν παρᾶ μου ἔδωκα, νὰ σὲ φάω θέλω! — 514. Ὁ Κροῖστος ἐφημιόθη ἐπὶ πλούτῳ (Ὁ χρ. εἰς ὡς ἐφ' ἡμ. εἰς θῆ ἐπὶ πλούτῳ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ Μικρὰ Μυστικὰ με δεσποινίδας πανταχόθεν ἀπ' εὐθείας — Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις. Διεύθυνσις : Προξενεῖον Ἑλλασσῶνος εἰς Τύρναβον, διὰ Δνίδα Σανθιππην Χατζηζωγίδου. (Θ, 88)

Ἀνοιχτόκαρδοι, με καρδιὰ στὸ Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου νὰ εὐχρηθῶμεν γιὰ τὴν ἐορτὴν τῆς χρόνια πολλά. — Ἐλπιδοφόρος Σημαῖα. (Θ, 89)

Θύελλαν, Δάσασον, Αἰλιθ, Ἐθνηγῆς Παρολθὸν καὶ Διαιοέντιο, ἐγκαρδίως εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις τῶν εὐχάς. — Ριγολέτιος, Κουροπάλιν, Νανηροατοῦσα. (Θ, 90)

Υποσημασθε Αἰγυπτιακὸν συνδυασμόν. Ἐορτῆ τῆς Σημαῖας (Θ, 91)

Χαίρε Πατρῆς, ἔτη πολλά διὰ τὰ γενέθλιά σου. — Ἐλμα Ζακωνθία. (Θ, 92)

Τίσις! ποῖος ἔφαγε τὴν πῆττα; — Κατάσκοπε Ὑπουργέ Ἐξωτερικῶν Ἀνοικτοκαρδῶν, ἄν σου ξαναρέσῃ, ἔλα! Αἰγυπτιακὸς Στόλος. (Θ, 93)

Ἀνταλλάσσω δελτάρια μόνον με δεσποινίδας. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις : Drapeau d'Espérance, Poste-restante, Alexandria (Egypte). (Θ, 94)

Τὰς ἐγκαρδίως μου εὐχάς, Ἄνθος Αἰγύπτου, διὰ τὴν ἐορτὴν σου. — Ἀσπῆ Εἰρήνης (Θ, 97)

Τῶ ἐορτάζοντι **Νυκτοκόρα** εὐχόμεθα ὀλοφύχως ἔτη πολλά, εὐτυχίαν πλήρη καὶ ἐκπληρωσὴν τῶν εὐγενῶν καὶ ἰδανικῶν πόθων του. — Αἰγυπτία Βασιλόπους, Ἰδανιότης. (Θ, 95)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Stylien Coupras, Metelin (Turquie d'Asie). (Θ, 96)

Ἐπαυλοῦν ἐκ Καΐρου, ἐκφράξω ἀπέριους εὐχαριστίας εἰς τοὺς ἐκεῖ συναδέλφους; Ἰδὲ δὲ **Νυκτοκόρα**, **Κήρυκα Δικαίου**, **Βαρόνον Σμαρτιαν**, **Τσίρον**, **Αἰγυπτιακὸν Στόλον**, **Σενητεμένο** καὶ **Ἐλπίδα Μέλλοντος**, διὰ περιποιήσεις ἃς μοι παρέσχον. **25 Μαγτίου** (Θ, 98)

Ἰδεώδες τῶν Ἑλλήνων!!! Νομίζεις ὅτι ἰδιὰ ψευδῶν ἀγγελιῶν σου ἀποκριθήσεώς μας ἀπὸ Αἰγυπτιακοῦ κόμματος θὰ ἐπιτόχῃς νίκη; ὄχι! Δηλοῦμεν ὁμοθυμῶς ὅτι μέχρις ἐσχάτων θέλομεν μείνῃ ἑνθερμοὶ ὑποστηρικταὶ **Πανελληνίου Αἰγ. Ἐνώσεως**. **Χώρα Φαραώ, Ραμζιότης κ.λ.π.** (Θ, 99)

Υμνε τῆς **Ἐλευθερίας!** Εἰς τὴν πρός τὴν Ἐθνὴν σταλεῖσαν ἐπιστολὴν σου, ἀπαντῶμεν δημοσίᾳ ἀπορρίπτοντες διαρρηθῆν τὰς περὶ ἀνταλλαγῆς ψηφοδελτίων προτάσεις σου. **Τὸ Ἀρχηγεῖον** (Θ, 100)

Καὶ μία ἐκπληξίς!!! Παιδιά!!! οἱ Λατρουμνικοὶ κατόπιν τῆς πληθώρας!!! φήφων ζητοῦν τὴν μετὰ τῶν Αἰγυπτίων συμπαράξιν!!! Πράγμα ἀπίστευτον δι' ἕνα πλούσιον!!! Ζητοῦντα βοήθειαν ἐνὸς πτωχοῦ!!! **Αἰγυπτία Βασιλόπους, 25η Μαγτίου** (Θ, 101)

Ἀυτοτιτολόρησις σαυτοῦ Ἀρχηγῶ Κρητῶν πλειοψηφίας! ἐν (Θ, 60) Ἀγγελία σου, **Ἐνωσις ἢ Θάνατος**, αὐτογελοιοποίησίν σου προσετοίμασε, συγκρινομένη μάλιστα πρὸς ἐν (Θ, 58) ἐνθουσιώδη 40 μελῶν διαδήλωσιν ἀποτελοῦντων ἀληθῆ πλειοψηφίαν. Παῦσον αὐτογελοιοποιούμενος, καθότι εἴμεθα εἰς θέσιν διαδεδοταῖοσι διὰ κόμμα (!) σου 2-3 συνδρομηταὶ ἀποτελοῦσαι· ἢ μήπως ψευδώνυμα, ἀπερ' ἐσχάτως ἐνέκρινες, λαθῶν, κατόπιν κερσίδων, παρ' Αἰγυπτίων ἀπαιτούμενα, καλεῖς πλειοψηφίαν; Σὲ συγχαιροῦμεν δι' ἀξιοθαύμαστον εὐφυΐαν! **ΚΑΝΔΑΝΟΛΕΩΝ, Μαγεμένο Κύμα, Κρυφὸ Παράπνο.** (Θ, 102)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΜΑΣ ΦΙΛΟΤΙΜΟΕΝΩΤΙΚΗ
(Παράρτημα Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως)

8—2

Μ' ἄλλους λόγους θὲ νὰ πῶ ὅτι ζῶ γιὰ **ΟΚΤΩ ΚΑΙ ΔΥΟ** **Τὸ Ἀρχηγεῖον :** Ἀρχηγός : **Πονεμένος Διαβάτης**, ὑπαρχηγός : **Δόφος τοῦ Γάνου**, Γραμματεῖς : **Ψάλλης τῆς Ἐρήμου**, **ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ :** **Ναντόπουλο τῆς Νισούρου**, **Ἀκίς Τήλου**. Τὰ μέλη κ. τ. λ. (Θ, 103.)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Εἰς τὰ πολὺ ὠραία ἀνταποδίδω δύο. Διεύθυνσις : Georges Costis, Poste-Restante, Le Caire. (Θ, 104)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις : Joachim Comnopoulos, Makri-Keui, Constantinople. (Θ, 105)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ :
Ἐτησίᾳ . . . φρ. 8,—
Ἐξάμηνος . . . 4,50
Τρίμηνος . . . 2,50
Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος > > 5,50
Τρίμηνος > > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879
ΔΙΕΤΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος Ἐν Ἀθήναις, 17 Ἰανουαρίου 1909 Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 7

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὸ περιζῶμα διεκτέπετο πολὺ ἰδιοτρόπως εἰς ὄψεις αἰγμάς, ὃ δὲ βράχος εἶχε τὸ παράδοξον σχῆμα ἀετοῦ πελωρίου ἐτοίμου νὰ πετάξῃ πρὸς τὰς ὑψηλὰς ζώνας τοῦ οὐρανοῦ. Ἐφαίνετο, εἰς τὸ ἀνατολικὸν τοῦ μέρος τοῦλάχιστον, ὅτι ὁ περίβολος οὗτος ἦτο ἀδιάβατος.

— Ἄς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγας στιγμάς, ἐπρότεινε ὁ κ. Σμιθ, ἔπειτα θὰ ἴδωμεν ἂν εἶνε δυνατόν νὰ κάμωμεν τὴν γύρον τοῦ Γκρέητ-Ἄβρου.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ Χάρρυ Χέρν, ἀπὸ τούτου τὸ μέρος πρέπει νὰ ἀπεσπᾶσθῃ ὁ βράχος, καὶ ἐν τούτοις δὲν φαίνεται ἐδῶ κανένα ἀνοιγμα.

Μετὰ ἀνάπαυσιν δέκα λεπτῶν, οἱ ἐπιδηγοὶ ἐσηκώθησαν πάλιν, καὶ διὰ λοφίσκου ἀρκετὰ ὀλισθηροῦ, ἐβήσαμεν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ὄροπεδίου. Ἐμενε τώρα νὰ διέλθωμεν πλησίον τῆς βάσεως τῶν βράχων, οἵτινες, ὑψόμενοι ἕως ἑκατὸν πόδας, ἐπλατύνοντο πρὸς τὰ ἄνω ἔπως τὸ χεῖλι κανίστρου. Ὄστε καὶ κλίμακας ἀρκετάς ἂν εἴχαμεν, πάλιν ἀδύνατον θὰ ἦτο νὰ ἀνέλθωμεν μέχρι τῆς ἀνωτέρας κορυφῆς τοῦ περιζώματος.

Ἀφοῦ περιήλθωμεν τὸ χεῖλος τοῦ ὄροπεδίου ἐπὶ μίαν ὥραν, ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀρετηρίας, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εἴχαμεν σταθεμεύσει. Δὲν ἤμπορούσα ν' ἀποκρύψω τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἀποτυχίαν ταύτην, μὴ φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ κ. Σμιθ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἐμοῦ λυπημένος.

— Νὰ πάρῃ ἡ εὐχή! ἀνέκραξε δὲν θὰ μάθωμεν λοιπὸν ποτὲ τί ἔχει μέσα τοῦ αὐτοῦ τὸ ἀναθεματισμένο Γκρέητ-Ἄβρου, καὶ ἂν ἔχῃ κρατῆρα;

— Ἐἴτε ἡράσιστειον εἶνε εἴτε ὄχι, παρετήρησα, εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν προξενεῖ κανένα ὑπὸπτον κρότον, εἴτε δὲν ἐξέρ-

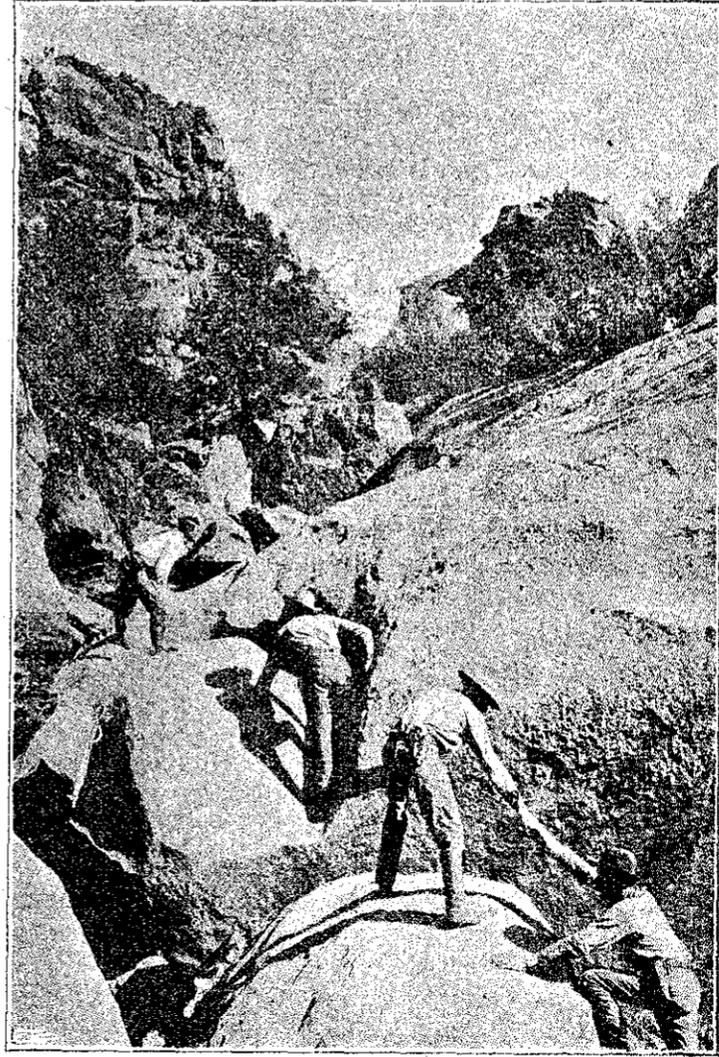
χονται ἀπ' αὐτοῦ οὔτε καπνὸς οὔτε φλόγες οὔτε ἄλλο τι, τὸ ὁποῖον νὰ προμηγήη προσεχῆ ἐκρηξίν.

Καὶ πραγματικῶς, βαθεῖα σιγῆ ἐπεκράτει καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς. Τὸ ἔδαφος ἦτο τόσον ἡσυχον ὅσον καὶ ὁ ἀήρ. Δὲν ἦσαν αἰσθητοὶ οὔτε ὑπόγειοι θόρυβοι, οὔτε κλονισμοὶ ὑπὸ τοῦς πόδας μας.

Εὐνόητον εἶνε ὅτι τὰ κέριξ ἦσαν ἐρημα, δηλαδὴ οὐδὲν ζωντανὸν πλάσμα ἐφαίνετο, ἐκτὸς μόνον ὀλίγων μεγάλων ἀρπακτικῶν πτηνῶν, ἅτινα περιίπταντο πέριξ τοῦ Γκρέητ-Ἄβρου.

Τὰ ὠρολόγια μας ἐδείκνυον τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν καὶ ὁ κ. Σμιθ εἶπε με τόνον δυσαρρεσκείας :

— Καὶ ἕως τὴν νύκτα νὰ μείνωμεν ἐδῶ, δὲν θὰ μάθωμεν περισσώτερα. Πρέπει νὰ φύγωμεν, κύριε Στράκ, ἀνθέλωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Πλήζεντ-Γκάρτεν πρὶν νυκτώσῃ.

ΑΝΑΒΑΣΙΣ ΕΙΣ ΟΡΟΣ
Φωτογραφία δημοσιευθεῖσα εἰς περιοδικὸν τῆς Νέας Ὑόρκης.

έγκαταλείψω την επιχείρησιν, να κατέλθω πριν φέρω εις πέρας την αποστολήν μου!.. Καί ήσθάνομαι, μετά της επιτακτικής ανάγκης του να επιμείνω, διπλασιαζομένην την ανικανοποίητον περιέργειάν μου!..

Αλλά τί να γίνη; Μήπως ήτο εις την εξουσίαν μου να διανοίξω τὸ ὑγιᾶδες ἐκεῖνο περίκλωμα, νάναρρηχθῶ τοὺς ἀκροτόμους ἐκείνους βράχους;

Ἐπρεπε νὰ ὑποκίψω, καί ρίψας τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸ ἀπρόσιτον Γκρέητ-Ἄβυρ, ἠκολούθησα τοὺς συντρόφους μου, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν.

Ἡ ἐπιστροφή μας θὰ ἐγένετο χωρὶς μεγάλας δυσκολίας καὶ χωρὶς μεγάλους κόπους. Πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας εἶχαμεν ἀφίσει ὀπίσω μας τὰ τελευταῖα ὑψώματα τοῦ ὄρους, καὶ ὁ οἰκοδόμος τῆς Οὐίλσον μᾶς ὑπεδέχτο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαύλεως, ὅπου μᾶς ἀνέμεναν ἀναψυκτικά καὶ φαγητὰ ἄφθονα.

—Ὡστε δὲν καταρθώσατε νὰ εἰσχωρήσετε εἰς τὸ ἐσωτερικόν;... μᾶς ἠρώτησεν.

—Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Σμιθ, καὶ θὰ καταντήσῃ νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ Γκρέητ-Ἄβυρ δὲν ὑπάρχει παρά εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀγαθῶν μας ἀγροτῶν!

Περὶ τὴν ἐνάτην ἐσπερινήν, ἡ ἀμαξία μας ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Δημάρχου τοῦ Πληξεντ-Γκάρτεν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ διανυκτερεύσωμεν.

Καί, ἐνῶ εἰς μάτην ἐπεκαλούμην τὸν ὕπνον, ἐσυλλογιζόμην μήπως ἔπρεπε νὰ μείνω ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ διοργανώσω δευτέραν ἀνάβασιν. Ἀλλ' ἀρὰ γοῦ ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ ἐπιτύχη αὐτὴ περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτην;...

Ὅπως δὴποτε, τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ ἐπιστρέψω εἰς Οὐασινγκτὼν καὶ νὰ συμβουλευθῶ τὸν κ. Οὐάρεν. Τὴν ἐπαύριον ἔθεν, τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ ἐπλήρωσα τοὺς δύο ὁδηγούς μου, ἀπεχαιρέτησα τὸν κ. Σμιθ καὶ μετέβην εἰς τὸν σταθμόν, ὅπου ἔμελλε νάναχωρήσῃ ἡ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία διὰ τὴν Ραλειγην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ἄγων τῆς Αὐτοκινητικῆς Δέσχης

Τὸ μυστήριον τοῦ Γκρέητ-Ἄβυρ ἐμελλε νὰποκαλυφθῇ μίαν ἡμέραν, χάρις εἰς συμπτώσεις καὶ περιστάσεις, τὰς ὁποίας δυσκόλως θὰ ἠδύνατο τις νὰ προσητεύσῃ; Ἴσως... Ἡ ἀποκαλύψις αὐτῆς ἐνεῖχεν ἐνδιαφέρον πρῶτης τάξεως; Οὐδεμία περὶ τούτου ἀμφιβολία, ἀφοῦ ἡ ἀσφάλεια τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Βορείου Καρολίνας ἐξηρτάτο ἴσως ἀπὸ αὐτήν.

Ὅπως καὶ ἂν ᾖ, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπιστροφήν μου εἰς Οὐασινγκ-

τὼν, ἡ καινὴ προσοχὴ ἐδεσμεύθη ὁμοίως ὑπὸ γεγονότος φύσεως ὅπως διόλου διαφορετικῆς. Καὶ τὸ γεγονός τούτο ἐμελλε νὰ μείνῃ τῶσον μυστηριώδες καὶ ἀνεξήγητον, ὅσον καὶ τὰ φαινόμενα, τὰ παρατηρηθέντα ἐσχάτως εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄβυρ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου, αἱ ἐφημερίδες τῆς Πανσυλθανίας ἀνεκοίνουν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὸν ὅτι περὶ οὗ ὁ λόγος γεγονός, τὸ ὅποιον εἶχε συμβῆ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εἰς διάφορα μέρη τῆς Πολιτείας.

Ἀπὸ τινος καιροῦ, ἐπὶ τῶν ὁδῶν αἱ ὁποῖα διασχίζον τὰ περίχωρα τῆς Φιλαδελφείας, ἐκυκλοφορεῖ μία παράδοξος ἀμαξία, τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνουν οὔτε τὸ σχῆμα, οὔτε τὸ εἶδος, οὔτε καν τὰς διαστάσεις, ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ταχύτητος, μετὰ τὴν ὁποίαν ἔτρεχεν. Ὅλοι ἦσαν σύμφωνοι, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ αὐτοκινήτου. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν κινήσειον τοῦ δύναμαι, αἱ γυνῶμαι ἐδιγάζοντο καὶ αἱ ὑποθέσεις, μᾶλλον ἢ ἦττον πιθαναί, διεσταυροῦντο καὶ συνεκρούοντο ἀπεριόριστως, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, ὡς ἂν εἰς τοιαῦτα ζητήματα ἀναμιγνύεται ἡ λαϊκὴ φαντασία.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, αἱ τελειότεραι αὐτοκίνητοι ἀμαξίαι, οἰουδὴποτε συστήματος, εἴτε δι' ἀτμοῦ κινούμεναι, εἴτε διὰ πετρελαίου, εἴτε δι' ἠλεκτρισμοῦ, δὲν ὑπερέβαιναν τὰ ἑκατὸν ἐξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν, ἦτοι περίπου τὰς σαράντα λεύγας τῶν τεσσάρων χιλιομέτρων, δηλαδή περὶ τὰ δύο μίλλια ἀνά λεπτόν, —ταχύτητα, τὴν ὁποίαν δὲν εἴμποροῦν νάνακτύξουν οἱ σιδηροδρομοί, μετὰ τὰς ταχεῖας ἀμαξοστοιχίας καὶ μετὰ τὰς ἑσπερᾶς, οὔτε ἐπὶ τῶν καλλιτέρων γραμμῶν τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἐν τούτοις, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος αὐτοκίνητον ὑπερέβαινε βεβαίως κατὰ πολὺ τὴν ταχύτητα αὐτήν.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι τοιαυτὴ ἰλιγγιώδης ταχύτης ἀπέτελει σπουδαιότατον κίνδυνον εἰς τὰς ὁδοὺς, τῶσον διὰ τοὺς ἐποχουμένους ὅσον καὶ διὰ τοὺς πεζοὺς. Ὁ κυλιόμενος ἐκεῖνος ὄγκος κατέφθανεν ὡς κεραυνός, συνοδευόμενος ὑπὸ φοβεροῦ κρότου, ἐκτοπίζων τὸν ἀέρα μετὰ ὀρμῆν, ἡ ὁποία ἔθραυε τοὺς κλώνους τῶν δένδρων τῶν φυτευμένων ἐκατέρωθεν τοῦ δρόμου, τρομάζων μέχρι παραφροσύνης τὰ ζῶα τὰ βόσκοντα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν, καὶ διασκορπίζων τὰ πτηνὰ, τὰ ὅποια δὲν ἠδύνατο νάντισταθῶν εἰς τοὺς στροβίλους τοῦ κωνιοτροῦ τοῦ ἐξεγειρομένου κατὰ τὴν διαδασίν του.

Καί—λεπτομέρεια παράδοξος, ἐπὶ τῆς ὁποίας αἱ ἐφημερίδες ἐπέστησαν ἰδιαίτατα τὴν προσοχὴν,— τὸ σκιρροστρωματῶν δρόμων μάλιστα ἐγαράσσετο ὑπὸ τῶν τροχῶν τῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία δὲν ἄφινεν

ὀπίσω τῆς διόλου βαθείας αἰλακας, ὡς ἐκείνας τὰς ὁποίας παράγουσι διεργόμενα τὰ βαρῆα ὀχήματα. Μίαν ἐλαφροτάτην ἀποτύπωσιν μόνον, ἀπλούστατον ἔδωμον. Μὲν ἢ ταχύτης ἀνήγειρε τὸν κωνιοτρόν.

«Φαίνεται,—παρητήρησε ὁ Κῆρουξ τῆς Νέας Ὑόρκης,—ὅτι ἡ ταχύτης τῆς κινήσεως ἐκμηδενίζει τὴν βαρύτητα».

Ζωηρόταται διαμαρτυρίαι ἠγέρθησαν, ἐννοεῖται, ἀνὰ τὰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Πανσυλθανίας. Πῶς ἤμποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι νάναρχοῦν τὴν ἐξακολούθησιν τῶν τρελλῶν αὐτῶν περιπάτων μίᾳ μηχανῆς, ἀπειλούσης τὰ πάντα νάνατρέψῃ καὶ τὰ πάντα νὰ συντρέψῃ κατὰ τὴν διάβασίν της; Ἀλλὰ καὶ κατὰ ποῖον τρόπον θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν σταματήσουν; Δὲν ἤξευραν οὔτε εἰς ποῖον ἀνήκεν, οὔτε πῶθεν ἤρχετο, οὔτε ποῦ ἐπήγαγε... Δὲν τὴν ἐδέλεπαν παρά μόνον καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο ἀστραπιαίως ὡς βλήμα εἰς τὸν ἰλιγγιώδη τῆς δρόμον. Δοκιμάσατε λοιπὸν νὰ σταματήσετε σφαῖραν τηλεβόλου, ἐξερχομένην ἀπὸ τὸ στόμιόν του!

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι καμμία ἐνδειξις περὶ τοῦ εἶδους τῆς κινήσειος δυνάμεως. Τὸ μόνον βέβαιον, τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἐπιστοποιήθη, ἦτο ὅτι ἡ μηχανὴ δὲν ἄφινεν οὔτε καπνὸν, οὔτε ἀτμόν, οὔτε ὄσμην πετρελαίου ἢ ἄλλου τινος ἐλαίου ὄρυκτου. Ἐκ τούτου τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μηχανῆς ἠλεκτροκινήτου, τῆς ὁποίας οἱ συμπεκνωτῆρες, ἀγνώστου τύπου, περιείχον ρευστὸν οὕτως εἰπεῖν ἀνεξάντλητον.

Ἀλλ' ἡ φαντασία τοῦ λαοῦ, ἡ ζωηρὰ καὶ ὑπερεξημεμένη, ἐδέλεπεν ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο αὐτοκίνητον: ἦτο τὸ ὑπερφυσικὸν ἄρμα ἐνὸς φάσματος, τὸ ὅποιον τὸ ὠδήγει, ἐνὸς θερμοστατοῦ τῆς Κολάσεως, ἐνὸς βρυκόλακος ἐρχομένου ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ἐνὸς τέρατος δραπετεύσαντος ἀπὸ κάποιον τερατοτροφεῖον, ἢ ἐπὶ τέλους αὐτοῦ τοῦ Διαβόλου, τοῦ Βεελζεβούλ ἢ τοῦ Ἀσταρώθ, ὁ ὁποῖος περιεφάρνει πᾶσαν ἀνθρωπίνην ἀντίδρασιν, ὡς ἔχων εἰς τὴν διάθεσίν του τὴν ἀόρατον καὶ ἀπειρον σατανικὴν δύναμιν!

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Διάβολος ἂν ἦτο, πάλιν δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ κυκλοφορῇ μετὰ τὴν ταχύτητα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἄνευ εἰδικῆς ἀδείας, ἄνευ ἀξίοντος ἀριθμοῦ, ἄνευ ἐγγράφου ἐν τάξει ἐπικυρωμένου. Διότι ποῖα ἀρχὴ θὰ συγκατετίθετο νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ διακόσια ἐξήντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν; Καὶ χάριν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἔπρεπε βεβαίως νὰ εὐρεθῇ τρόπος, ὥστε νὰ ματριασθῇ ἡ ὀρμὴ τοῦ ἀγνώστου ἀρματοδρόμου.

Καί δὲν ἦτο μόνη ἡ Πανσυλθανία, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς στάδιον τῶν

ὑπερφυσικῶν αὐτῶν ἀρματοδρομιῶν. Τὰ ἀστυνομικὰ δελτία δὲν ἐβράδυναν νὰ σημειώσουν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σατανικοῦ αὐτοκινήτου καὶ εἰς ἄλλας Πολιτείας, εἰς τὸ Κεντουκτὺ, εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Φραγκφόρτ, εἰς τὸ Ὀχιο, εἰς τὸ Τεννεσέ, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ναβίλλης, εἰς τὸ Μισουρί, εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἰέφφερσον, τέλος εἰς τὸ Ἰλινουῶ, ἐπὶ τῶν διαφόρων ὁδῶν, αἱ ὁποῖα ὁδηγοῦν εἰς τὸ Σικάγον.

Ἐπεβάλλετο τώρα εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ λάβουν ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα ἐναντίον τοῦ δημοσίου τούτου κινδύνου. Καὶ ἀφοῦ εἶχαν νὰ κάμουν μετὰ διαβολομηχανὴν τρέχουσαν μετὰ τὴν ταχύτητα, τὸ ἀποτελεσματικώτερον θὰ ἦτο, μὴ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐγείρουν εἰς τοὺς δρόμους ἀνυπέβλητα ἐμπόδια, στερεὰ ὁδοφράγματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὸ αὐτοκίνητον θὰ συνετριβετο.

—Δὲν βαρύνετε! ἔλεγαν οἱ δόπιστοι: ἡ διαβολομηχανὴ θὰ ἴμορῃσῃ μίᾳ χαρᾷ νὰ παρακάμψῃ ὅλα τὰ ἐμπόδια.

—Καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὰ ὑπερπηδῆσῃ! προσέθεταν ἄλλοι.

—Ἐπειτα, ἂν εἶνε ὁ Διάβολος, ὡς πρῶην Ἄγγελος ἔχει πτερά, καὶ δὲν θὰ δυσκολευθῇ καθόλου νὰ πετάξῃ.

Τὰ σχόλια αὐτὰ ἦσαν βεβαίως ἀνάξια γυναικαρίων καὶ ἀνάξια πάσης προσοχῆς! Ἀλλ' ὡς τε, ἐὰν ὁ Βασιλεὺς τῆς Κολάσεως εἶχε τῶντι ζεύγος πτερυγῶν, πρὸς τί νὰ τρέχῃ ἐπὶ τοῦ γηίνου ἐδάφους, τῶσον χαμηλὰ, μετὰ κίνδυνον νὰ συντρέψῃ τοὺς διαβάτας, ἀντὶ νὰ πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα ὡς ἐλεύθερον πτηνόν;

Τοιαυτὴ ἦτο ἡ κατάστασις, ἡ ὁποία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ἠσχαλεῖτο σοβαρώτατα ἡ Ἀστυνομία τῆς Οὐασινγκτὼν, ἀποφασισμένη νὰ θέσῃ ὅπως δὴποτε ἐν τέρμα.

Ἰδοὺ τώρα τί συνέβη τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα τοῦ Μαΐου, ἐπιτρέπον νὰ συμπεράνην κανεὶς, ὅτι αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὸ «τέρας» τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀσύλληπτον, καὶ μάλιστα, ὅτι μετὰ τὸν Νέον Κόσμον, ὁ Παλαιὸς διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μυστηριώδους καὶ ἐπιφόβου αὐτοκινήτου!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ ἀκόλουθον γεγονός ἀνεγράφη εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας τῆς Συμπολιτείας, εἶνε δὲ εὐκολὸν νὰ φαντασθῇ κανεὶς πόσα σχόλια τὸ συνᾶδεν ἐκ μέρους τοῦ κοινού:

Εἶχε διοργανωθῆ ἀγὼν αὐτοκινήτων ὑπὸ τῆς Αὐτοκινητικῆς Δέσχης (Automobile-Club) τῆς Βισκονσίνης, ἐπὶ μίᾳ τῶν ὁδῶν τῆς Πολιτείας ταύτης, τῆς ὁποίας ἡ Μάδισον εἶνε ἡ πρωτεύουσα. Ἡ ὁδὸς αὕτη σχηματίζει λαμπρὸν στίβον ἐκείσεως διακοσίων μιλίων—370 περίπου χιλιομέτρων—ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ Κυνολεϊμῶνος, πόλεως τῶν δυτικῶν συνόρων, διερχόμενον διὰ

«Ἄς ἀναπαυθῶμεν ὀλίγας στιγμάς...» (Σελ. 49, στ. α')

κερ, τὰς μετριάς ἀμάξας Ζιλλέ-Φορέστ, Χάρβαρντ καὶ Οὐάτσον, Πίπ, ΟὐέλσελεϿ, τὰς μεγάλας ἀμάξας Μόρς, Φιάτ, Μερσεδές, Σαρρών, Χωτσκίς, Πανὰρ-Λεβασὸρ, Διὸν-Μπουτὲν κτλ. κτλ. πάσης ἐθνικότητος. Τὸ ἀθροισμα τῶν διαφόρων βραβείων ἦτο σημαντικόν, διότι ἔφθανε τὸ ποσὸν τῶν πενήτηκοντὰ χιλιάδων δολλαρίων. Οὐδεμία θᾶπεν ἀμφιβολία, ὅτι τὰ βραβεῖα αὐτὰ θὰ διημερῶντο μετὰ πείσματος. Οἱ διάφοροι κατασκευασταὶ εἶχαν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Αὐτοκινητικῆς Δέσχης ἀποστείλαντες τοὺς τελειότερους τύπους τῶν ἐργοστασίων τῶν. Περὶ τὰ τεσσαράκοντα αὐτοκίνητα διαφόρων συστημάτων—ἀτμοῦ, πετρελαιοῦ, οἰνόπνευμα, ἠλεκτρισμοῦ, —ὅλα δοκιμασμένα εἰς προγενεστέρους ἀγῶνας, θὰ συνηγωνίζοντο τώρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βισκονσίνης.

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς, τοὺς στηριζομένους ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου ὅριος τῆς ταχύτητος, ἦτις ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ—ἦτο δὲ αὕτη ἐκατὸν ἐξήκοντα χιλιόμετρα τὴν ὥραν,— ἡ διεθνὴς ἀρματοδρομία δὲν θὰ διήρκει περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ὥρας, ἀφοῦ ὁ δρόμος τοῦ ἀγῶνος δὲν ὑπερέβαινε τὰ διακόσια μίλλια. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν παντὸς κινδύνου, αἱ ἀρχαὶ τῆς Βισκονσίνης ἀπηγόρευσαν τὴν κυκλοφορίαν μεταξὺ Κυνολεϊμῶνος καὶ Μιλβωκίε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 30 Μαΐου.

Ἐπομένως οὐδὲν δυστύχημα προσβλέπετο, ἐκτὸς μόνον ἐκείνων, τὰ ὅποια ἠδύνατο νὰ συμβοῦν εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος. Ἀλλ' αὐτὸ πλεόν ἦτο «ἰδιὸς τῶν λογαριασμῶν...» (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Κάτω ἀπ' τὴν στέγην τοῦ ξυγαλίου καπνισμένα ξύλα, Φυσὴ ὁ βοήθης στήν ἐρημὴ Φωτιά μάνταριχίλα! Καὶ σέβναι τὰ μνημόματα, Τῆς βαρυγεμονιάς, Κατὰ τὸν κάμπο χύνοντας Τὸ δάκρυ του, ὁ χιονιάς.

Τὰ στάχυα δὲν βεργολογοῦν Τάλωνα δὲν γυρίζουν, Τὰ βοδαμάξια οὐπᾶσαν Στὶς ρύμες πᾶ νὰ τρίζουν! Καὶ τώρα μέσ' στὸν διάπλατο Τὸν κάμπο, μοναχός, Σαλεύει τὰργονάτην Τὰ πρόβατα ὁ βοσκός.

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΣΕΛΗΝΗ ΜΑΣ

Τί είναι η Σελήνη; Τί θα έβλεπε κανείς εκεί-έπάνω; Ἄρα γε κατοικείται;—Ἴδου ἐρωτήσεις, τὰς ὁποίας πολ- λάκις θὰ ἐκάματε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώ- σται, βλέποντες τὴν ἀσώματον ἐκείνην κεφαλὴν νὰ πηδᾷ ἀπὸ νέφους εἰς νέφος ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ βελούδου τοῦ οὐρανοῦ. Δὲν σᾶς φαίνεται, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὡς νὰ εἰρωνεύεται τὴν γήϊνην περιέργειαν καὶ ὡς νὰ σᾶς λέγῃ μετὰ τὴν ἀφωνον γλώσσάν της:

—Κυνηγᾶτέ με, φίλοι μου, κυνη- γᾶτέ με! Δὲν θὰ με πιάσετε ποτέ!...

Καὶ ὅμως, εἰμπορεῖ καμμίαν ἡμέραν ἢ κυρὰ-Σελήνην νὰ βγῆ γελασμένη... Ποῖος ξεύρει!... Ἀλήθεια, κανείς δὲν τὴν ἐπισκέφθη ἀκόμη με ἀερόστατον. Καὶ ὅμως οἱ σοφοὶ τῆς Γῆς γνωρίζουν ἕνα σωρὸν πράγματα... εἰς βά- ρος της, τὰ ὅποια θὰ σᾶς ἀνακαινώσω.

Εἰμπορεῖ νὰ ἐπάγῃ κανείς εἰς τὴν Σελήνην;

Ἄγαπᾶτε τὰς θετικὰς ἀ- παντήσεις. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς ἀπαντήσω: Διατὶ ὄχι;

Ναί, διατὶ ὄχι;—Τὸ κά- τω-κάτω, ὅσον καὶ ἂν μᾶς περιγεῖα ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἢ Σελήνης, ἀποτελεῖ ἀστρονο- μικῶς ἕν παράρτημα, ἕν ὑ- ποκατάστημα τοῦ πλανήτου μας. Εἶνε ἰδική μας, ὅπως... ἢ Σικελία εἶνε τῆς Ἰταλίας.

Μεταξὺ τῆς ἡπείρου μας καὶ τῆς οὐρανιας τῆς νήσου, — μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης, — ὁ πρὸς διάπλουν πορθμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰς 350,000 χιλιομέτρα.

Ποῖος ἀιθέριος, οὐράνιος, ἐννοεῖ- ται! Ἀλλὰ τί εἶνε διὰ τὸν σημερινόν ἀνθρώπον 350,000 χιλιομέτρα; Οὔτε κἂν τὸ δίκτυον τῶν ἀμερικανικῶν σιδη- ροδρόμων, τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει τὰς 388,000! Ὁ ὑπερσιθηρικὸς σιδηρόδρο- μος, μόνος του, ἀριθμεῖ 7,600. Φαντα- σθῆτε πενήντα ὑπερσιθηρικούς, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ... ἐφθάσατε εἰς τὴν Σελήνην!

Ἄλλ' εἰς πόσον καιρὸν; Ὅχι καὶ εἰς πολὺν, σᾶς βεβαίω! Ὁ ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος Ἀθηνῶν — Πειραιῶς θὰ ἤθελεν 25 ἕως 26 ἑβδομάδας. Ναί. Ἀλλὰ μετὰ ταχύτητα 200 χιλιομέτρων τὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν ὑπερβαίνουν τὰ νεώτατα αὐτοκίνητα, δὲν θὰ μᾶς ἐχρειά- ζοντο περισσότερα ἀπὸ 79 ἡμέραι! κατὰ μίαν ὀλιγώτεραι δηλαδὴ ἀφ' ὅσας ἐχρε- ἴασθη ὁ Φιλίας Φόγγ, ὁ περίφημος ἥρως τοῦ Ἰουλίου Βέρν, διὰ νὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου!

Δυστυχῶς, οὔτε ἀτμάμαξα, οὔτε ἀε- ρόστατον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ μᾶς μετα- φέρουν εἰς τὴν οὐρανίαν μᾶς ἀποικίαν. Μὴ λησμονήτε ὅτι τὰ ἀερόστατα εἶνε πλοῖα τοῦ ἀέρος! Ἄλλ' ἅμα λείψῃ ὁ ἀήρ, ποῦ νὰ σταθῆ ἀερόστατον; Αὐτὸ δεῖακριβῶς θὰ μᾶς συνέβαινε μετὰ τινὰ μυριάμετρα ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Λευκοῦ Ὄρους. Θὰ εὕρισκαμεν τὸ κενόν, δη- λαδὴ μίαν ἀπέραντον τρύπαν, ὅπου καὶ ὁ ἐλαφρότατος αἰθὴρ γίνεται βαρὺς ὡς μολύβη!

Καμμία ὀδὸς ἄρα γε;...—Θὰ σᾶς τὸ ἐπρότεινα... κατὰ τὸν Ἰούλιον Βέρν. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ἰκανὴ ἡ ὀδὸς αὐτὴ νὰ κατανικήσῃ τὴν ἔλξιν τῆς γῆς, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐφοδιασθῆ, ἐξερχόμενη ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ τηλεδρόμου, μετὰ τὴν ἀφάν- ταστον ταχύτητα τῶν 11 χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον: ταχύτης 15 φορές μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ἰσχυροτέρων μας ὀδῶν!

«Φρικῶδες ψῆχος παγώνει τὰ μέλη μας...» (Σελ. 52, στ. γ')

Ποῖος Βεζούδιος θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ νὰ ἐκσφενδονίσῃ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν τεραστίαν αὐτὴν ὀδίδα; Διὰ ποίου θαύ- ματος θὰ κατορθοῦτο νὰ περιλάβῃ ἐν- τὸς της καὶ ἀνθρώπους; Ποῖος σκοπευ- τῆς θὰ ἦτο τόσο ἰκανὸς ὥστε νὰ τὴν στείλῃ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν αἰωνίως κινούμενον στόχον, τὸν ὁποῖον ἀποτελεῖ ἡ Σελήνη;

Δὲν ἤξεύρω τίποτε— οὔτε σεῖς βέ- βαια!

Ἐν τούτοις, ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ πρόβλημα ἐλύθη, καὶ ἂς ἐπιχειρήσωμεν μαζὶ αὐτὸ τὸ ταξίδιον... ὑπὸ τὸν ὄρον πάντοτε ὅτι δὲν θὰ εἶνε τὸ ταξίδιον τῶν ἐγκαινίων!...

Εἰς τὴν χώραν τῶν Προσγείων

Μπουμί!..

Ἡ βροντὴ μιᾶς φοβερᾶς ἐκρήξεως σείει τοὺς μαλακοὺς, βαμβακοστρωμένους τοίχους τοῦ κελλίου μας, ἐνῶ δύναμις ἀκατανίκητος μᾶς καρφώνει εἰς τὸ πά-

τωμα. Ἡ Γῆ εἶνε τώρα μακρὰν!... Μεθ' ὅλον τὸ καλοριφέρ, τὸ ὁποῖον λειτουργεῖ εἰς ὅλην τὴν ἔντασιν, φρι- κῶδες ψῆχος παγώνει τὰ μέλη μας. Διασχίζομεν τὸ ἀχανές, τοῦ ὁποίου ἡ θερμοκρασία, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, εἶνε ἐξήντα βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδέν... Ἀνεκλάλητος ἀγωνία μᾶς κυριεύει... Ἀγρίως, τὸ γραφόμενον τοῦ ὠρολογίου ἀρθρώνει μετὰ τὴν στριγγὴν φωνὴν του, εἰς κάθε μετακίνησιν τοῦ δευτερολεπτοδείκτου, τὰς λέξεις: «Δέκα δευτερολεπτα... εἰκοσι... τριάντα... τριάν- τα ἕνα... δύο... τρία... τέσσαρα...»

Ἀπότομος πρόσκραυξις, τὴν ὁποίαν ἐξουδετερώνει δι' ἀντιδράσεως ἕν ἐιδι- κὸν μηχανήμα. Ἡ θύρα τοῦ κελλίου μας—τοῦ τάφου μας θὰ ἔλεγα,—ἀνοί- γει μόνη της. Οἱ ταξιδιωτὰ εἰμῶθα ἐλεύθεροι.

Ἐλεύθεροι;—Ὅχι ἀκόμη! Πρέπει πρῶτα νὰ κάμωμεν τὴν ἀναπόφευκτον καραντίνα μας εἰς τὸ Σα- νατόριον τοῦ ὄρους Τύχων. Μὴ λησμονώμεν, ὅτι ἡ ἀτ- μόσφαιρα τῆς Σελήνης, — ἂν τῶντι ὑπάρχῃ—ἰσοδυνα- μεῖ πρὸς τὸ τελειότερον κε- νόν, τὸ ὁποῖον εἰμποροῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν διὰ τῶν ἀε- ραντλιῶν μας. Βυθίζομενος ἀποτόμως εἰς τὸν ἀραιότα- τον αὐτὸν ἀέρα, ὁ κάτοικος τῆς Γῆς θὰ ἐσκαίε σὰν φου- σκα: πᾶφ!

Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ συνει- θίσωμεν βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸ νέον μας περιβάλ- λον. Πρὸς τοῦτο, θὰ μᾶς περάσουν διαδοχικῶς ἀπὸ πολλὰ δωμάτια, καθὲν τῶν ὁποίων θὰ ἔχη πῆσιν δια- φορητικὴν, δηλαδὴ ὀλονὲν μικροτέραν. Σαράντα τοιαῦτα ἀλλαγαί, ἐντὸς σα- ράντα ἡμερῶν, ἀρκοῦν διὰ νὰ μᾶς ἐξοι- κειώσουν, νὰ μᾶς ἐγκλιματίσουν εἰς τὴν Σελήνην. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἰατρὸς ὁ ὁποῖος ἐπενοήσεν αὐτὴν τὴν μεγαλο- φυᾶ μέθοδον, εἶνε ἄξιος νὰ τῷ στηθῆ ἀν- δριάς, ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Δαίρ- φελ, τοῦ ὑψηλοτέρου κρατήρος τῆς Σε- λήνης (7,603 μέτρα, ἂν ἀγαπᾶτε!)

Λοιπὸν, ὑπομονή! Ἡ πρώτη ἑβδομάς, ἡ πλεόν ἐπίπονος, εἰς τὸ Σανατόριον, θὰ μᾶς φιλοδωρήσῃ ἀρκετὰς λιποθυμίας, ζάλας, πονοκεφάλους, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀλλ' ἂς προσπαθῶσωμεν ὅπως-ὅπως, διὰ νὰ σκοτώσωμεν τοῦλάχιστον τὸν καιρὸν, νὰκούσωμεν—κυριολεκτικῶς,— τὰς τελευταίας εἰδήσεις τῆς Σελήνης, τὰς ὁποίας ἀναγγέλλει ὁ ἀπαραίτητος φωνογράφος τῆς «Εφημερίδος τῶν δύο Σφαιρῶν».

—Ντρίγγ!.. Πλάτων, ἡμέρα τρίτη τοῦ Φθινοπώρου, ὥρα 624η.—Τὴν

στιγμὴν ταύτην μανθάνομεν, ὅτι ἡ ἐλ- ληνοσεληνιαία ἀποστολὴ τῆς Ἀοράτου Σελήνης διέσχισεν αἰσίως τὴν Θάλασ- σαν τῶν Τρικυμιῶν καὶ ὑπερέβη τὸ Δυ- τικὸν Τεῖχος. Μετὰ τινὰς ὥρας θὰ γνωρίζομεν τί εἶνε αὐτὴ ἡ μυστηριώδης χώρα τῶν Ἀπογείων, ἡ ὁποία τόσας ἐπροκάλεσε συζητήσεις μεταξὺ τῶν σο- φῶν τῶν τριῶν ἡμισφαιρίων...

Τί νὰ σήμαιναι ἄρα γε ὁ γρίφος αὐ- τός; Ἴδου ἡ λύσις:

Πλάτων ὀνομάζεται εἰς κρατὴρ τῆς Σελήνης ἐσβεσμένος. Ὅπως ὅλα τὰ ὄρη τοῦ δορυφόρου μας, ἔχει σχῆμα κώνου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποίου σχηματίζε- ται κυκλικὸν περίκωμα, τὸ δὲ κέντρον τοῦ περιχώματος τούτου κατέχει συνή- θως θόλος ὑψηλός. Μερικοὶ τῶν κρα- τήρων ἔχουν διαστάσεις τεραστίας, π.χ. ὁ Κλάβιος, ὁ ὁποῖος ἔχει διάμετρον 220 χιλιομέτρων, καὶ τοῦ ὁ- ποίου τὸ κοίλωμα περικυ- κλοῦται ὑπὸ ὀρθίου τείχους, ὕψους 7,000 μέτρων!

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς θαλάσ- σας τῆς Σελήνης, δὲν εἶνε πραγματικῶς παρὰ πεδιάδες, ἀκόμη πλεόν ἐη- ραὶ καὶ ἀνυδροὶ ἀπὸ τὴν ἰ- δικὴν μας Σαχάραν. Ἐκεῖ ἐπάνω δὲν ὑπάρχουν οὔτε ὠκεανοί, οὔτε ποταμοί, οὔτε λίμναι, οὔτε μίαν κἂν σταγὼν ὕδατος.

Τὸ φθινόπωρον διαρκεῖ μόνον... τρεῖς ἡμέρας. Ἐ- πίσης καὶ αἱ ἄλλαι ἐπο- χαί. Ἀλλὰ τί ἡμέρας! 708 ὥραι καὶ 44 λεπτά ἀπὸ τὸ ἕνα μεσημέρι ὡς τὸ ἄλλο. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ θάναται ὁ ἥλιος μέχρι τῆς στιγ- μῆς ποῦ θὰ δύσῃ, περνοῦν 354 ὥραι, δηλαδὴ 15 περίπου ἡμέραι τῆς Γῆς. Ἐπειτα, ἀποτόμως, τὴν φλογερὰν ἡμέ- ραν διαδέχεται ἡ παγετώδης νύξ, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, χωρὶς λυκαυγές, χω- ρὶς λυκόφως. Πρέπει νὰ ἔχη κανείς πολὺ γερὸν κεφάλι, διὰ νὰ μὴ τρελλαθῆ εἰς τέτοιον κόσμον!

Ἀκούσατε τώρα καὶ τὸ ἄλλο.—Ὁ δορυφόρος μας παρουσιάζει πρὸς τὴν Γῆν διαρκῶς τὴν ἰδίαν ὄψιν, τὸ ἴδιον ἡμι- σφαίριον. Ὀνομάζομεν Προσγείους τοὺς κατοίκους—ἂν ὑπάρχουν—τοῦ σεληνιαίου ἡμισφαιρίου τοῦ ἐστραμμένου πρὸς τὴν Γῆν. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, τοὺς Ἀπο- γείους, ποῦ εὕρισκονται εἰς τὸ ἀντίθετον, τὸ ἀόρατον δι' ἡμᾶς ἡμισφαίριον, αὐτοὺς καὶ ἀνακαλύψῃ ποτέ, οἱ ἴδιοι δὲ ἀ- γνωστοὶ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὑπαρξίν τῆς Γῆς, περίε τῆς ὁποίας στρέφονται αἰωνίως.

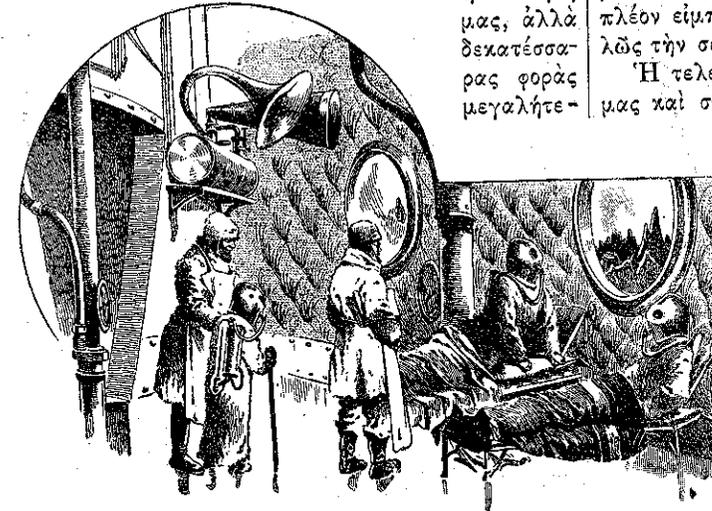
Ἐννοεῖτε τώρα τὴν συγκίνησιν, ἢ

ὅποια κατέχει τοὺς σοφοὺς τῶν τριῶν ἡμισφαιρίων (τῶν δύο τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἐνὸς τῆς Σελήνης,) ἐπὶ τῆ ἰδέᾳ ὅτι θάνακαλυφθῆ τέλος πάντων ἡ ἀντι- στροφὸς αὐτῆς Σελήνης, τὸ ἀόρατον ἡμι- σφαίριον, τὸ ἀπρόσιτον εἰς τὰνθρώπινα τηλεσκοπία;

... Ἀλλὰ παρῆλθεν ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὸν Τύχωνα. Τώρα πλεόν ἀντέχομεν καλὰ εἰς τὴν σεληνιαίαν ἀτμόσφαιραν, ὥστε νὰ μᾶς σύρουν, ἐπὶ ἐνὸς φορείου, μέχρι τῶν πα- ραθύρων τοῦ παραδέξου δωματίου μας.

Ἀφίνομεν κραυγὴν ἐκπλήξεως.

Μολονότι τὸ ὠρολόγιον δεικνύει 526 ὥρας,—ἐπομένως πλησιάζει μεσονύ- κτιον,—ἔξω φέγγει λαμπρά. Εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν σπινθηροβολοῦντα ἀπὸ τοὺς ἀστερισμούς, φαίνεται ἕνας παράξενος ἥλιος, στρογγυλὸς καὶ χλωμὸς ὅπως ἡ σεληνὴ μας, ἀλλὰ δεκατέσσα- ρας φορές μεγαλύτε-

«Ἀφίνομεν κραυγὴν ἐκπλήξεως...» (Σελ. 53, στ. β')

ρος ἀπὸ αὐτὴν, καὶ φωτιστικῆς δυνά- μως ἀναλόγου. Ἡ ἀπλετος λάμψις του πλημμυρεῖ τὸν ὄριζοντα, ἐπὶ τοῦ ὁ- ποίου προσπίπτου, κατὰμαυροὶ σκιαί, οἱ ἀλλεπάλληλοι κῶνοι τῶν σεληνιαίων βου- νῶν. Οὔτε ἴχνος ὀμίχλης εἰς τὰς ἐσχα- τιάς, οὔτε ἴχνος ἀτμοῦ εἰς τὸν στέρνωμα, τίποτε ποῦ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν νὰ διακρίνῃ τὰ ἐρωδῆ διάμεσα διαστήμα- τα. Μία ἄβυσσος, ἕνα χάος ἀπὸ σκιάς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου, καὶ πέραν σε- λαγισμὸς ἀστρῶν ἐπὶ οὐρανοῦ ἀγρόου.

Ἀποκαλυφθῆτε, παιδιά μου. Ἡ σε- λήνη αὐτὴ τῶν Σεληνιαίων—ὁ παράξενος χλωμὸς ἥλιος,—εἶνε ἡ Γῆ μας! Ἴδου ἡ Σαχάρα, τῆς ὁποίας ἡ λοξὴ ταινία λάμπει ἐκείνη σκοτεινὴ κηλὶς εἶνε ὁ Ἄτλαν- τικός. Ἡ ἄλλη ἡ μικροτέρα, εἶνε ἡ Με- σόγειος. Καὶ ἐκεῖνο ἐκεῖτὸ μικρὸν στίγμα τὸ ἀδιόρατον, τὸ ὁποῖον μαντεύομεν μάλ- λον ἢ διακρίνομεν, εἶνε ἡ Ἑλλάς,— ἡ λατρευτὴ καὶ μακρυνὴ μας Ἑλλάς, μετὰ τὰς πράσιναις της πεδιάδας, μετὰ τὰ

ραῖά της βουνά, μετὰ τὸν γαλανὸν της οὐ- ρανόν, μετὰ τὰς λευκάς της πόλεις, ὅπου αἱ μητέρες μας προσπαθοῦν ἴσως νὰ μᾶς ἴδωσιν μετὰ τοὺς ἰσχυροὺς φακούς τῶν τη- λεσκοπίων τῶν!..

Ἀλλὰ μᾶς βλέπουν;— Ὅχι. Ἡ «πλήθουσα γῆ» δι' ἡμᾶς, εἶνε ἡ «νέα σεληνὴ» διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, καὶ ἀντιστρόφως. Κάμετε ὑπομονὴν καμ- μιὰ δεκαετὴ ἡμέρας. Τότε τὸ νέον μας ἀστρὸν, φωτιζόμενον καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, θὰ γίνῃ ὀρατὸν εἰς τοὺς ἐπὶ τῆς Γῆς φίλους μας. Θὰ εἰμ- ποροῦν μάλιστα νὰ διακρίνουν, μετὰ τῆς τηλεσκοπίας τῶν, τὸν λαμπρὸντα κρα- τῆρα τοῦ Ὄρους Τύχων, μετὰ τὸν λαμ- πρὸν του φωτοστέφανον.

... Ὅπισθὲν μας, ὁ νοσοκόμος τοῦ Σανατορίου τρίβει τὰς χεῖράς του: κλαί- ομεν, ἄρα ἐθεραπεύθημεν. Ἡ δύναμις μᾶς ἐπανῆλθε μετὰ τῆς μνήμης! τώρα πλεόν εἰμποροῦμεν νὰ φηφήσωμεν ἐντε- λῶς τὴν σεληνιαίαν ἀτμόσφαιραν.

Ἡ τελευταία θύρα ἀνοίγεται ἐμπρός μας καὶ σπεύδομεν νὰ ἐξέλθωμεν.

Ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρο- μος τοῦ Τύχωνος εἶνε ἐ- τοιμος νὰ ἐκκινήσῃ. Ἄλλ' ἀρκετὰ ἐμείναμεν ἐνταφια- σμένοι! Τὸν ἀφίνομεν νὰ φύγῃ, καὶ, μολονότι κάμνει ψυχὸς ἰκανὸν νὰ πῆξῃ καὶ ὑδράργυρον, προτιμώμεν νὰ κατέλθωμεν πεζῇ, διὰ τῆς ἀτραποῦ τὴν ὁποίαν ἤνοι- ξεν ἐσχάτως ὁ Ὀμιλος τῶν Ἐνδρομῶν.

Ὁ ὀδηγὸς μᾶς φέρει εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς χάνδακος, τοῦ ὁποίου τὸ πλάτος ὑπερ- βαίνει τὰς πέντε μέτρα. Μᾶς

δείχνει τὴν ἀντίπεραν ὄχθην καὶ μᾶς λέγει ἀφελέστατα:

— Πηδήσατε!

Εἰς τὴν Γῆν θὰ μᾶς ἐπιανε ζάλη καὶ μόνον ἂν ἐσκύπαμεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν μαύρην ἐκείνην ἄβυσσον. Ἀλλ' ἐδῶ αἰσθανόμεθα τὸν ἑαυτὸν μας τόσο ἐλα- φρὸν, τόσο εὐπετῆ, ὥστε δὲν διατάζο- μεν οὔτε στιγμὴν.

Ὅπισθοχωροῦμεν τέσσαρα βήματα καὶ... χόπ!

Δὲν εἶνε πῆδημα αὐτὸ εἶνε πτῆσις εἰς μῆκος δέκα μέτρων! Μετὰ τὸ πρῶτον, κατερρίψαμεν ὅλα τὰ ρεκόρ τοῦ ἀλ- ματος εἰς μῆκος μετὰ φορές τῶν Διεθ- νῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων!

Ἴδου τώρα ἕνας πελώριος βράχος, ποῦ μᾶς φράττει τὸν δρόμον. Εἶνε τρεῖς φορές ὑψηλότερός μας. Χόπ! ἄλλο ἄλμα, καὶ ὑπερπηδῶμεν τὸ ἐμπόδιον, ὡς νὰ ἦτο ἀπλοῦς κορμὸς δένδρου!

Βλέπων τὰς ἐκπλήξεις μας, ὁ ὀδη- γὸς γελᾷ μετὰ τὴν καρδιάν του καὶ μᾶς λέγει:

— Παράξενος τόπος, αλήθεια; Φαίνεται, ότι εδώ εις την Σελήνην τὰ σώματα γίνονται ἕξ φορές ελαφρότερα ἄσ' ὅσον εἶνε εις τὴν Γῆν. Ἴδου παραδείγματος χάριν ἕνας κύριος— (ὁ κύριος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ,)— ὁ ὅποιος φαντάζεται ἔτι ζυγίζει ἑκατὸν εικοσιπέντε λίτρες. "Ε, λοιπόν" ἄς λάβῃ τὸν κόπον ὁ κύριος

«Πήγαις εις μήκος δέκα μέτρων...» (Σελ. 53, στ. γ')

ν' ἀναβῆ εἰς τὴν αὐτόματον αὐτὴν πλάστιγγα, καὶ τότε τὰ λέμε!

Ἀναβαίνω, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Ὁ δείκτης διαγράφει τεταρτοκύκλιον καὶ σταματᾷ εἰς τὸν ἀριθμὸν 11 χιλιόγραμμα 600! Καὶ διὰ νάποδείξῃ ὅτι ἡ πλάστιγγη δὲν λέγει ψεύματα, ὁ ἀστείος ὀδηγὸς μὲ ἀρκάζει ἀπὸ τὴν γούναν καὶ μὲ σηκόνει ὑψηλὰ μὲ τεντωμένον χερί, χωρὶς τὸν παραμικρὸν κόπον. Τῷ ἀνταποδίδω τὰ ἴσα μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! καὶ ὁ πλεόν ἀδύνατος, ἐδῶ εἰς τὴν Σελήνην γίνεται ἕξαφνα Τόφαλος καὶ Κουταλιανός.

— Κυρίαί καὶ κύριοι, λέγει πάλιν ὁ ὀδηγός, εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνωμεν. Ὁ Κάτω-Τύχων ἀπέχει ἀκόμη 35 χιλιόμετρα καὶ δὲν μᾶς μένουσιν παρὰ ἐξήντα ὧραι ἕως νὰ ξημερώσῃ.

— Καλλίτερα! Θὰ εἶνε τόσοσιν ὠραία ἡ ἀνατολή τοῦ ἡλίου ἐπάνω εἰς τὸ βουνόν!..

— Ὅχι δά! Πῶς φαίνεται, ὅτι ὁ κύριος δὲν εἶδεν ἀκόμη ἡμέραν εἰς τὴν Σελήνην! Καλέ, ἡ ἀνατολή τοῦ ἡλίου εἶνε σάν νιότης... ἀπὸ φωτιά. Σ' ἕνα δευτερόλεπτον, περνᾷτε ἀπὸ τὸν πάγον εἰς τὸ βράζον νερόν. Κανεὶς Γῆνιος δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰνθῆξῃ! Ἴδου διατὶ ὁ Κάτω Τύχων εἶνε πόλις σηπλάινω καὶ ὑπογειῶν μ' ὄλα αὐτὰ, σὰς λέγω ὅτι θὰ ψηθῆτε εἰς τὸ διάστημα τῶν 354 ὧρῶν τοῦ ἡλίου!

Δρόμο λοιπόν! Καὶ θὰ φθάσωμεν βέβαια πολὺ γρήγορα, ἀφοῦ κάθε Γῆνιος

ἀποκτᾷ ἐδῶ τὰ πτερωτὰ πέλδιλα τοῦ Ἐρμού!

Κατοικεῖται ἡ Σελήνη;

Εἶσθε ἐλεύθεροι, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται, νάποκριθῆτε ὅπως θέλετε εἰς τὴν δύσκολον αὐτὴν ἐρώτησιν. Τὸ κατ' ἐμέ, μετανοῶ πολὺ διότι, εἰς σοβαρὸν ἄρθρον, ἀνέμειξα ἤδη τόσα φανταστικὰ μαζὶ μετὰ πραγματικά. Συλλογισθῆτε τὴν φοβερὰν ταχύτητα τῶν 350, 000 χιλμ. τὴν ὥραν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχη ἡ ὄβρις μας εἰς τὴν σελήνην— ἐνθυμηθῆτε ὅτι τὰ σώματα, τὰ ὑφιστάμενα τὴν ἔλξιν τῆς, ζυγίζουσι ἕξ φορές ὀλιγότερον παρὰ εἰς τὴν Γῆν— ὅτι τὰ ἡμε-

ρονόκτια, ἀντὶ εἰκοσιτεσσάρων, ἐκεῖ-ἐπάνω ἔχουσι 709 ὥρας— ὅτι ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Σελήνης, καὶ ἂν ὑπάρχῃ, δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ τοὺς πνευμονάς μας— ὅτι νερόν δὲν ὑπάρχει διόλου, τοῦλάχιστον ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ ἡμισφαιρίου τῆς— καὶ ὅτι οἱ κάτοικοί τῆς, ἂν ὑπάρχουν, περνοῦν ἐντὸς δευτερολέπτων ἀπὸ ψύχος 100 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, εἰς θερμοτῆτα ὑπερβαίνουσαν τὴν τοῦ βράζοντος ὕδατος...

Θὰ συμπεράνετε ἀναμφίβολως ὅτι οὐδεμία ζωὴ εἶνε δυνατὴ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοιοῦτου πλανήτου, ἢ δορυφόρου.

Ἄν ὄχι, τότε εἶσθε τὸ ἀντίθετον τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ, καὶ μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ εὐπιστία σας, ὥστε μὴ τὴν ἀποθαρρύνω.

Κατ' οὐσίαν, βλέπετε, τὸ πρόβλημα περιορίζεται εἰς τοῦτο: "Ἐχει ἡ Σελήνη μίαν οἰανδήποτε ἀτμόσφαιραν, ἀέρινον δηλαδὴ περιβάλλονμα, ἱκανὸν νὰ πορροφηθῇ ἀπὸ ὄργανισμοὺς ζῶντας, φυτὰ ἢ ζῶα;— Ἐὰν ἡ ἀπάντησις εἶνε ναί, τὰ πάντα εἶνε δυνατὰ ἂν εἶνε ὄχι, ὀφειλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει κατοίκους.

Λοιπόν, μέχρι νεωτέρας διαταγῆς, ἡ ἀπάντησις εἶνε ἴσως. Ἴδου τί γράφει ἕνας σοφὸς ἀστρονόμος, ὁ Marchand,

εἰς βιβλίον, τὸ ὅποιον ἐτύπωσεν ἐσγάτως: "Ἡ Σελήνη ἔχει ἴσως ἀτμόσφαιραν, ἢ ὅποια ὅμως δὲν ὑπερβαίνει πολὺ τὰς ὑψηλότερας τῆς κορυφᾶς, καὶ πάντως εἶνε ἀραιοτάτη".

Τὸ στάδιον λοιπόν εἶνε ἐλεύθερον πρὸς πᾶσαν ὑπόθεσιν, καὶ τὴν πλεόν τρελλήν... Μήπως ἄλλως τε μερικοὶ ἀστρονόμοι δὲν ἐνόμισαν, ὅτι διακρίνουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δορυφόρου μας ἀκόμη καὶ ἐθνικὰς ἑδοῦς, ἀκόμη καὶ φρούρια, σύμμετρα καὶ κανονικὰ ὡς τανθρώπινα; Μήπως εἰς τὴν Θάλασσαν τῆς Γαλήνης δὲν δεικνύουσι ἄλλοι καὶ πρασίνας ἐκτάσεις, αἱ ὅποιαί τοὺς ἔκαμαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι εἰς τὴν Σελήνην ὑπάρχει γλωρίε; Ὁ Πλάτων προπάντων εἶνε ἀκατανόητος. Ἡ στεφάνη τοῦ ὠραίου τούτου ἡφαιστείου προσλαμβάνει ὀλονὲν σκοτεινότερον χρῶμα ὅσον ὁ ἥλιος τὴν κτυπᾷ περισσότερον μὲ τὰς ακτῖνας του. Μήπως ὑπάρχουσι ἐπ' αὐτοῦ βρῦα καὶ λευχῆνες, ἀπορροφῶσαι οὕτω τὸ φῶς;

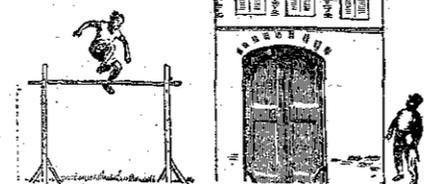
Βεβαίως τὰ τηλεσκόπια μας δὲν ἀνεκάλυψαν ποτὲ ἐκεῖ ἐπάνω τὴν παραμικρὰν κίνησιν, τὸ παραμικρὸν τεκμήριον ζωῆς. Συλλογισθῆτε ὅμως, ὅτι τὰ μικρότερα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια γίνονται ὁρατὰ διὰ τῶν φακῶν μας, πάλιν ἔχουσι διάμετρον τοῦλάχιστον 650 μέτρων. Αἱ Πυραμίδες τῆς Αἰγύπτου, ἂν ἦσαν ἐπὶ τῆς Σελήνης, δὲν θὰ ἐφαίνοντο οὔτε μὲ τὰ ἰσχυρότερα τηλεσκόπια.

Καὶ ἄλλο ἀκόμη: "Ἐὰν ἐπὶ τῆς Σελήνης ὑπάρχουν πλάσματα ζῶντα, τί-

Ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος σηκῶναι 10 χιλιόγραμμα εἰς τὴν Γῆν, εἰς τὴν Σελήνην θὰ εὐσημονεῖ 60.

ποτε δὲν μᾶς ἀναγκάζει νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι εἶνε πλάσμα ἀποφορητικὰ ἀπὸ

Μὲ τὴν ἰδίαν προσπάθειαν, εἰς πρωταθλητῆς τοῦ ἄλματος εἰς ὕψος, θὰ ὑπερπηθῆ εἰς τὴν Σελήνην τὴν οἰκίαν ποῦ βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα.

τὰ ζῶντα ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἀπὸ τὰ βαθύτατα βάθη τῶν ὠκεανῶν, ὑπὸ πίεσιν εἰς τὴν ὅποιαν κανὲν ὑποβρύχιον δὲν θάντεται, ἠλιεύθησαν ἰχθύς ἀπαράλλακτοι μὲ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ζοῦν εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς θαλάσσης. Μὲ τοὺς αἰῶνας ὅμως ἐσυνείθισαν τόσοσιν τὸ νέον των περιβάλλον, ὥστε δὲν ἤμποροῦν πλέον νὰ ζήσουν ἔξω ἀπὸ αὐτό. Ὁταν τοὺς ἀναβιδάζουσι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὅταν τοὺς βγάξουσιν εἰς τὴν ἀέρα, τὰ ἐντόσθια τῶν ἰχθύων αὐτῶν πετιοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμά των, ὡς ἀπὸ τσέπη πού τὴν ἀναποδογυρίζετε. Τὸ ἴδιον ἀκριβὸς θὰ συνέβαινε καὶ εἰς ἕνα κάτοικον τῆς Γῆς, ἂν τὸν ἐβύθιζε κανεὶς ἀποτόμως εἰς τὸ σεληναῖον κενόν.

Τελος πάντων, ἡ Ἐπιστήμη δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν τῆς λέξιν περὶ τῆς Σελήνης. Ἐγὼ ὅμως τὴν πεποίθησιν, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γνωρίζωμεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τί εἶνε τὸ ἀσώματον αὐτὸ κεφάλαι, ποῦ πετᾷ ἀπὸ νέφος εἰς νέφος, εἰ μυστήρια κρύπτει τὸ λαμπρὸ αὐτὸ φεγγαράκι, ποῦ μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρὸν, ὅταν τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἦσαν νυκτερινά, διὰ τὴν φόβον τῶν τυράνων, τὰ παιδιὰ τὸ παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς φέγγῃ νὰ πηγαίνουσι εἰς Σχολεῖα,—

νὰ μαθαίνουσι γράμματα τοῦ Θεοῦ τὰ πρόμματα.

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια).

Ὁ κακοῦργος κρατῶν τὸν φανὸν ἀναβαίνει, ἐν ᾧ αἱ βαθμίδες τρίβουσι ἀπὸ τὸ βάρος. Μετ' ὀλίγον ἡ ἀπαισία ὄψις του φαίνεται εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς κλίμακος.

Αὐτοστιγμὴ ὁ Ἰακωβάκης, ταχὺς ὡς ἀστραπή, ἀνετινάχθη ὀπισθεν τοῦ ἀγυρίνου ὀχυρώματός του, καὶ μὲ ἐν φοβερὸν κτύπημα τοῦ τριχάλωτου κάμακος ἐπὶ τοῦ στήθους, κρημνίζει τὸν φοβερὸν κακοῦργον ἀπὸ τὴν κλίμακα.

Κραυγὴ πόνου καὶ λύσεως ἠκούσθη καὶ ὁ ὑπόκαμος κρότος σώματος, τὸ ὅποιον πίπτει βαρέως, καὶ τίποτε ἄλλο.

Τὸ κτύπημα ἦτο τόσοσιν ὀρμητικόν, ὥστε ὁ δυστυχὴς Ἰακωβάκης ὀλίγον ἐλειψε νὰ κρημισθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κλίμακα. Εὐτυχῶς ἤδυνήθη νὰ κρατηθῇ εὐτυχῶς ὄχι μόνον δι' αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸ πάντων διὰ τοὺς κυρίους του, διότι τοῦ ἐχρειάζοντο ὄλα αἱ δυνάμεις του διὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ κακοῦργα σχέδια τῶν δύο ἀλιτρήτων.

Ἐσκυψε νὰ ἴδῃ κάτω, ἀλλὰ τὸ σκότος ἦτο βαθύ. Ὁ φανὸς εἶχε διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κακοῦργου, καὶ τινα-

χθεὶς μὲ ὀρμὴν εἰς τὸ βάθος τοῦ ἵπποστασίου, συνετριβὴ μὲ κρότον, ἢ δὲ θρυαλλίς τοῦ μικροῦ λευκοσιδηροῦ κανδυλίου ἐτρεμῶσθουν μέσα εἰς τὰς τελευταίας σταγόνας τοῦ ἐλαίου, αἱ ὅποιαί εἶγαν μείνη εἰς αὐτό.

Χωρὶς ν' ἀφίσῃ τὸ ὄπλον, τὸ ὅποιον τόσοσιν τῷ ἐχρησίμωσεν, ὠλισθήσεν ἐλαφρὰ διὰ τῆς κλίμακος, ἔφθασε κάτω, καὶ ἔλαβε τὸ μικρὸν δοχεῖον, τοῦ ὅποιου κατώρθωσε ν' ἀναζωογονήσῃ τὴν ἐκπνεύσαν φλόγα.

Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ὁ κακοῦργος ἐκείτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἑδάφους.

Ὁ Ἰακωβάκης ἐπλησίασε μὲ προφύλαξιν. Εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἀσθενοῦς φωτὸς εἶδεν ὅτι ἄφθονον αἶμα ἔρρεεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν μύτην τοῦ πληγωμένου, καὶ ὅτι τὰ ἐνδύματά του πρὸς τὸ μέρος τοῦ στήθους ἦσαν καταματωμένα.

— Καλὰ, εἶπε μὲ τὴν νοῦν τοῦ Ἰακωβάκης, ἀφίγων στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, καλὰ τὸν εἰσιγύρισα τὸν ἀχρεῖο πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ φαίνεται ἐπικίνδυνος.

Ἐν τούτοις, μὴ θέλων νὰ ἐμπιστευθῇ καὶ παρὰ πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ἀκίνησιν, ἢ ὅποια πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ προσποικητὴ, ἔλαβεν ἕνα ἀπὸ τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα νὰ συγκρατοῦν τὰ φορτώματα τοῦ ἀγύρου ἢ τοῦ χόρτου ἐπὶ τῶν φορητῶν ἀμαξῶν, καὶ ἔδεσε μὲ προσοχὴν τὸν κακοῦργον, ὅστις ἄλλως ἦτο ἀνίκανος νὰ ἀντιτάξῃ καὶ τὴν παραμικρὰν ἀντίστασιν.

Ἀπὸ τὴν χορταποθήκην, ὅπου ὁ Ἰακωβάκης εἶχεν ἀφίσῃ τὴν Τετράδην, διατάξας αὐτὸν νὰ μείνῃ ἡσυχος, τὸ πιστὸν ζῆλον παρηκολούθει μὲ βλέμμα ἀνυπόμονον ὄλας τὰς κινήσεις του. Ἐπήγαινε, ἤρχετο, ἐκινεῖτο μὲ ὑποκόφους γογγυσμοὺς ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ: «Κ' ἐγὼ θέλω νὰ ἔλθω κάτω καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς αὐτὸ ποῦ κόμνετε!»

Ἄλλ' ὁ Ἰακωβάκης, πολὺ βυθισμέ-

νος εἰς τὴν ἐργασίαν του, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ τετραπέδου φίλου του.

Γουνοπετὴς πρὸ τοῦ κακοῦργου, ἔδεσε καὶ τὸν τελευταῖον κόμβον τὸν δεσμεύοντα τὰ μέλη του. Ἐπειτα ἐσηκώθη διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ ἔργον του.

— Αἶ, παραφέντη μου, σ' ἐφάσκισα βλέπω ἔστην ἐντέλεια. Ἐτοί ποῦ σὲ σφικτόδεσα δὲν μπορεῖς πιά νὰ κάνῃς καμμιὰ ἀτιμία. Τὸν ἄλλον τώρα!

Εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ὄρανοῦ ἦλθε τότε μία εὐφυὴς ἰδέα.

Ἐσθυσε τὸ φῶς, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἀμαξοστασίου, ἐξέβαλε κατὰ τὸ ἡμισυ τὴν κεφαλὴν του ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα, καὶ ἐφώνησε σιγᾶ, ὥστε μὴ εἰς ὀλίγον ἀπόστασιν ν' ἀκουσθῇ:

— Ψίτ! Ψίτ!

Ὁ συνένοχος, μὲ βήματα ἐλαφρὰ, ἐπλησίασε καὶ διήλθε τὸ κατώφλιον τοῦ ἀμαξοστασίου.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπερίμενον ὁ Ἰακωβάκης.

Μὲ ἐν πῆδημα ὄρμησεν ἔξω, σῦρων ὀπισθὲν τοῦ τὴν θύραν, καὶ ταχὺς ὡς ἀστραπή τρέχει νὰ ἐξυπνίσῃ τοὺς κυρίους του.

— Γρήγορα, γρήγορα! φωνάζει εἰς τὸν Ἐδουάρδον,— ντύσου πῆς καὶ ἔστην μητέρα σου νὰ κάμῃ

τὸ ἴδιο ὅσο νὰ τρέξω ἐγὼ νὰ φέρω τὴν ἐξουσία, μείνε σὺ σκοπὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀμαξοστάσιο.

— Σκοπός... μπρὸς ἔς τὸ ἀμαξοστάσιο; ἐφέλλισεν ὁ Ἐδουάρδος μὲ ὀφθαλμοὺς νυσταγμένους ἀκόμη.

— Ναί, ναί, καὶ κάνετε γρήγορα! μὰ κῦτταξέ καλὰ νὰ μὴν ἐμβῆς μέσα εἰς τὸ ἀμαξοστάσιο, μήτε ν' ἀνοίξῃς τὴν θύρα.

— Μὰ γιατί; ἠρώτησε μὴ ἐννοῶν ἀκόμη ὁ Ἐδουάρδος.

— Μέσα ἔς τὸ ἀμαξοστάσιο εἶνε δύο κακοῦργοι! ὁ ἕνας εἶνε, θαρρῶ, βαρεῖα πληγωμένος, μὰ ὁ ἄλλος μπορεῖ νὰ δραπέτευσῃ.

— Δύο κακοῦργοι! Καὶ πῶς βρέθησαν κλεισμένοι στὸ ἀμαξοστάσιο;

— Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφέντη μου, κάμτε γρήγορα αὐτὸ ποῦ σᾶς λέγω. Ἄμα γυρίσω, θὰ σᾶς τὰ διηγῆθω ὄλα. Ἄλλ' ἂν ἀγαπάτε τὴ ζωὴ σας, ὀρμησθῆτέ μου πῶς δὲν θανοῖζετε τὴν πόρτα.

«Κρημνίζει τὸν φοβερὸν κακοῦργον...» (Σελ. 55, στ. α')

—Πήγαινε, σου τὸ ὑπόσχομαι.
 Ὁ μικρὸς Παρισινὸς ἔφυγε ταχὺς ὡς βέλος πρὸς τὸ Δουρλέρ, ἀφίπων τὴν Ἐδουάρδον καὶ τὴν μητέρα του εἰς ἀπορίαν, τὴν ὁποίαν εὐκόλως εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν, καὶ γρήγορα μάλιστα, διὰ νὰ εἶνε ἔτοιμοι εἰς κάθε ἐνδεχόμενον. Ὁπλισθεὶς μ' ἓνα παλῆ τουφέκι τοῦ πατέρα του, ὁ Ἐδουάρδος κατήλθεν εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ μητέρα του ἠθέλησε νὰ τὴν συνοδεύσῃ ἄλλ' ὁ υἱὸς ἐναντιώθη, συστήσας μόνον εἰς αὐτὴν νὰ προσέχη καὶ νὰ φυλάττῃ τὴν Ἰουστίνα, τὴν ὁποίαν ὅλη ἐκείνη ἡ φασαρία δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξυπνίσῃ.

Δὲν ἐπέρασε μισὴ ὥρα, καὶ κρότος βημάτων βιαστικῶν ἠκούσθη εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἔξωθεν τῆς οἰκίας.

Ἦτο ὁ Ἰακωβάκης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀγροτικοῦ ἀστυνόμου καὶ δύο ἀνδρῶν ἐντοπίων, — τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του, — οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν πρόθυμοι εἰς τὴν σύλληψιν τῶν δύο κακούργων.

Ἐγίνε γρήγορα καὶ εὐκολότατα. Ὁ μικρὸς ὄμιλος παρετάχθη ἀθροῦτως ἐκατέρωθεν τῆς θύρας τοῦ ἀμαξοστασίου, τὴν ὁποίαν ὁ σιδηρουργὸς ἤνοιξεν ἀποτόμως καὶ ἐκρόφη.

Ἀμέσως ὁ συνένοχος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἰακωβάκης εἶχε κλείσῃ τὸσον ἐπιτηδείως, ὤρμησε νὰ ἐξέλθῃ, ἐλπίζων νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψιν διὰ τολμηρᾶς φυγῆς.

Ἀλλὰ τέσσαρα ζεύγη ρωμαλέων βραχιόνων ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, τὸν ἔρριψαν κάτω, τὸν ἔδεσαν, καὶ τὸν ἔστειλαν νὰ εὔρῃ τὸν πληγωμένον σύντροφόν του.

Μετὰ τινὰς ὥρας, εἰδοποιηθέντες οἱ χωροφύλακες τοῦ πλησιεστέρου σταθμοῦ, ἦλθαν καὶ συνέλαβαν τοὺς δύο κακούργους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς, μὲ τὰς πληγὰς ποῦ ἔλαβε πίπτων ἀπὸ τὴν κλίμακα, εἶχεν ἤδη ὑποστῆ μέρος τῆς τιμωρίας, τὴν ὁποίαν ἤξιζε τὸ κακούργημα του.

Χωρὶς ἐσέ, καλὸ μου παιδί, ἔλεγε τὴν ἰδίαν ἐσπέραν ἡ κυρία Δελσὸλ πρὸς τὸν γενναῖον μικρὸν ὄρφανόν, τὸ σπῆτι μας δὲν θὰ ἦτο τώρα παρὰ σωρὸς ἐρείπειων, κατὰ ἀπὸ τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς ἴσως θὰ ἤμεθα θαμμένοι. Πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν ποτὲ νὰ σοῦ δεῖξωμεν ὄλην μας τὴν εὐγνωμοσύνην;

Ἐγὼ σὰς ὄφειλα εὐγνωμοσύνην, κυρία Βριγιττα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰακωβάκης, καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς, ποῦ ἡ ἀποφινὴ ἀπέπειρα ἐπέτρεψεν, εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὸν Τετράδην, νὰ σὰς ἐξοφλήσωμεν μέρος τοῦ χρέους μας· διότι πρέπει ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν καθένα ὅ,τι τοῦ

ἀνήκει· πρῶτος ὁ Τετράδης, μὲ τὰ γαυγίσματά του, μ' ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῶ ὅτι κάτι τρέχει.

—Βεβαίως, βεβαίως, — ἦ, τὸ λαμπρὸ σκυλί!.. Ἀλλὰ μ' ὄλα αὐτὰ, ἡμεῖς εἰς τὸ ἐξῆς σοῦ χρεωστούμεν τὰ πάντα. Πέ μου τί πρέπει νὰ κάμωμεν διὰ νὰ δεῖξωμεν καὶ ἡμεῖς ὅτι δὲν εἴμεθα ἀχάριστοι;

—Ὡ, εὐκολώτατον πράγμα, καλὴ μου κυρία! Νά, ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πιά ἐδῶ, νὰ συλλογίζεσθε κάπου-κάπου τὸ πτωχὸ παιδί ποῦ γύριζε 'ς τοὺς δρόμους καὶ τὸ πήρατε 'στὸ σπῆτι σας μὲ τόση καλωσύνη.

—Νὰ φύγῃς; Σκέπτεσαι ἀκόμη νὰ φύγῃς; Μὰ μεῖνε. παιδί μου, μαζί μας! Τὸ σπῆτι μας θὰ εἶνε σπῆτι σου ὅσον καιρὸς θελήσῃς, καὶ θὰ προσπαθήσωμεν ὅλοι νὰ ξαναῤῥξῃς σὲ μᾶς τὴν οἰκογένεια ποῦ ἔχασες.

—Ποῦ δὲν εἶχα ποτέ, 'πῆτε καλλιτέρα!

—Ἔστω! ἓνας λόγος παραπάνω: ἡ ἀγάπη μας καὶ αἱ περιποιήσεις μας θὰ σὲ κάμουν νὰ λησμονήσῃς ὅτι εἶσαι μόνος εἰς τὸν κόσμον.

—Ἀργότερα... μετὰ τὸν πόλεμον... δὲν λέγω ὄχι, κυρία Βριγιττα. Τώρα ὅμως τὸ χρέος μου εἶνε νὰ πάγω νὰ πολεμήσω τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας.

Ὅσα καὶ ἂν τῷ εἶπεν ἡ ἀγαθὴ κυρία Δελσὸλ, δὲν κατῴρθωσε νὰ κλονίσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰακωβάκη καὶ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ σύνορα διὰ νὰ ἀφιέρωσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κινδυνευούσης πατρίδος ὄλην τὴν δύναμιν, τὴν γενναιοσύνην καὶ τὴν ἀφοσίωσιν.

Ὅταν, ἀφοῦ ἠυχῆθη εἰς ὅλους νύκτα καλλιτέραν τῆς προηγουμένης, ὁ Ἰακωβάκης ἀπεσύρθη νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος, σοβαρὸς καὶ σιωπηλός, εἶχε παραστῆ εἰς τὴν συνομιλίαν αὐτὴν μεταξὺ τοῦ ὄρφανου καὶ τῆς κυρίας Δελσὸλ, ἐσηκώθη ὠχρότατος, τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν, ἀλλὰ μὲ ἀποφασιστικὸν ὕφος, καὶ κυττάζων κατὰμματα τὴν μητέρα του:

—Μητέρα, τῆς εἶπεν, αὔριο τὸ πρωὶ φεύγω κ' ἐγὼ μὲ τὸν Ἰακωβάκη.

Εἰς τὴν δῆλωσιν αὐτὴν, τὸσον κατηγορηματικῶς διατυπωθεῖσαν, ἡ κυρία Δελσὸλ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῆσῃ λιπόθυμος.

—Πῶς;! ἀνέκραξε ὕστερ' ἀπὸ τὸ δυστύχημα ποῦ κοντέψαμε νὰ πάθωμε χθές, σκέπτεσαι νὰ φύγῃς τὸ σπῆτι μόνον μὲ δύο γυναῖκες;... μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ μὲ μιά, γιατί ἡ Ἰουστίνα εἶνε ἀκόμη παιδί καὶ εἰς ἓνα κίνδυνον βέβαια δὲν θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ πολὺ, ἡ καίμενη!...

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
 Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἄγαπητοί μου,
 ἸΑ ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας ευχαριστήσεις τοῦ χειμῶνος εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ ἡ θερμάστρα. Τὸ ἐσυλλογίσθη πάλιν προχθὲς ποῦ εἶδα ἓνα γράμμα φίλου μας πρὸς τὴν Διάπλασιν. Ὁ φίλος μας αὐτὸς ἐπῆγε νὰ κάμῃ τὰς ἐορτὰς εἰς τὸ χωριὸν του. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραψε: «Τί εὐτυχία, τί εὐχαρίστησις νὰ εἶσαι μὲ τοὺς γονεῖς σου, μὲ τὰ δέλφια σου, μὲ τὸν παπῶν, μὲ τὴν γιαγιά, καὶ νὰ ψήνετε κάστανα 'ς τὴν θερμάστρα!»

Δὲν ἠξέσῃρω ἂν μὲ τὴν λέξιν θερμάστρα, τὴν γενικήν, ὁ φίλος μας ἐννοοῦσε σόμπαν, τζάκι ἢ μαγκάλι. Ἀλλ' ἀρκεῖ ὅτι ἐννοοῦσε μίαν φωτιὰν οἰανδήποτε, ἱκανὴν νὰ ὑψώσῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ χειμερινοῦ δωματίου καὶ νὰ ψῆσῃ καὶ κάστανα... Αὐτὴ δὲν εἶνε ὄλη ἡ εὐχαρίστησις; Βεβαίως, ἀπὸ ὄλα τὰ εἶδη τῆς θερμάνσεως, τὸ ὠραιότερον, τὸ ποιητικώτερον καὶ τὸ ὑγιεινότερον, ἂν θέλετε, εἶνε ἡ ἐστία, τὸ τζάκι. Μαζὶ μὲ τὸ θάλλπος, ἀπολαμβάνει κανεὶς τὴν κρυμνὴν τῶν καιομένων ξύλων, τὴν ὠραίαν εὐωδίαν των, καὶ τὸ θέαμα τῶν φλογῶν, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ τόσους ρεμβασμούς. Ἀλλὰ, κατὰ τὴν παροιμίαν, 'ς τὴν ἀναβροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι. Καὶ ὅταν δὲν εἰμπορῇ νὰ ἔχῃ κανεὶς τζάκι, εὐχαριστεῖται μὲ μίαν καλὴν σόμπαν, καὶ ἂς κρύπτῃ ζηλοτύπως τοὺς θησαυροὺς τῆς εἰς τὰ τέσσαρα μαῦρα ἢ ἄσπρα της τοιχώματα, — ἢ μὲ ἓνα μαγκάλι, καὶ ἂς τρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ τοῦ πονέσῃ τὸ κεφάλι, ὅταν τὰ κάρβουνα δὲν εἶνε τελείως χωνευμένα...

Ὁ μόνος τρόπος θερμάνσεως, ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει καμμίαν ποίησιν, — πολλοὶ δὲ λέγουσιν ὅτι εἶνε καὶ ἀνθυγιεινός, — εἶνε τὸ καλοριφέρ. Εἰς τὸ ὑπόγειον ἀνάγκη εἶνε ἓνα μεγάλο τζάκι ἢ ἓνα καζάνι, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀναχωροῦν σωληνῶς οἱ ὁποῖοι διακλαδοῦνται εἰς ὄλον τὸ σπῆτι, μὲ στόμια εἰς τὸν τοῖχον κάθε δωματίου. Ἀνοίγεις τὸ στόμιον καὶ ζεσταίνεσαι ὅσον θέλεις. Ἀλλὰ φωτιὰν οὔτε βλέπεις, οὔτε ἀκούεις. Καὶ πρὸς ἐπίμετρον δὲν εἰμπορεῖς νὰ ψῆσῃς οὔτε ἓνα κάστανον! Δὲν νομίζετε ὅτι ἂν τὸ σπῆτι τοῦ φίλου μας ἐκείνου εἰς τὸ χωριὸν εἶχε καλοριφέρ ἀντὶ ἐστίας, — ἀπλῆ ὑπόθεσις, διότι εἰς τὰ χωριά δὲν γνωρίζουν τὸ καλοριφέρ, — δὲν νομίζετε ὅτι ὁ φίλος μας δὲν θὰ ἦτο τόσον εὐτυχημέ-

νος, ὅσον τώρα ποῦ κάθεται γύρω εἰς τὴν φωτιὰν μαζί μὲ τοὺς δικούς του, καὶ ψῆνι κάστανα;

Λέγουσιν ὅτι ὁ πολιτισμὸς καταστρέφει ὀλον τὴν ποίησιν. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχουν πολὺ ἄδικον. Μήπως καὶ τὸ καλοριφέρ, τὸ στερούμενον κάθε ποιήσεως, δὲν εἶνε ἡ θερμαντικὴ πλέον πολιτισμένη; Εὐτυχῶς ἡ χρῆσις του δὲν εἶνε, οὔτε εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀκόμη γενική. Τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, εἰς τὰ δημόσια μέγαρα, εἰς τὰ καταστήματα, εἰς τὰς τραπέζας, κτλ. Ἐκεῖ δὲν ζοῦν οἰκογενειακὴν ζωὴν, οὔτε ἔχουν ἀνάγκην πολλῆς ποιήσεως. Ἐχουν μόνον ἀνάγκην νὰ ζεσταίνωνται οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἐργάζωνται. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίν, τὸ καλοριφέρ κάμνει λαμπρὰ τὴν δουλείαν του.

Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐγενικεύθησαν ἀπὸ τινος αἱ θερμάστραι ποῦ λειτουργοῦν μὲ οἰνόπνευμα. Εἶνε μίαν μεγάλη λάμπα μέσα εἰς μίαν μεγάλην θήκην μεταλλίνην, ἔχουσαν τὸ σχῆμα τῆς συνήθους θερμάστρας ποῦ καίει ξύλα ἢ κῶκ. Εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μάλιστα μέρος ὑπάρχει κάποτε ἓνα ἀνοίγμα, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποῖου ἐν στίλπνῶν κοκκινωπὸν μέταλλον ἀπορριμεῖται... τὴν φλόγα τῆς ἐστίας.

Ἄλλη δολοφονία τῆς ποιήσεως τῆς ἐδῶ! Εἶνε ἂν νὰ ἔχῃς ψεύτικα τριαντάφυλλα ἀντὶ ἀληθινῶν... Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεῤῥετε, ὅτι ὁ πρακτικὸς ἀνθρώπος τῆς σήμερον — καὶ τῆς χθές, ὑποθίτω, καὶ τῆς αὔριον ἀκόμη, — πρῶτα κυττάζει τὴν ἀνάγκην του καὶ τὴν εὐκολίαν του, καὶ ἔπειτα τὴν ποίησιν. Δι' αὐτὸ, μὲ τὸν πολιτισμὸν, μὲ τὴν πρόσδοκον, ὄλα τὰ πράγματα γίνονται εὐκολώτερα, εὐχρηστότερα, προχειρότερα, εὐθιγότερα ἂν θέλετε, ἀλλὰ χάθουν τὴν ποίησιν των. Ἡ βωδάμαξα π. χ. τῶν καλαιῶν εἶχε πολὺ περισσότεραν ποίησιν ἀπὸ τὸ λεωφορεῖον ἢ τὸν σιδηρόδρομον. Ὅπως καὶ τὸ ἀρχέγονον τζάκι ἀπὸ τὸ καλοριφέρ ἢ τὴν θερμάστραν τοῦ οἰνοπνεύματος μὲ τὴν ψεύτικην φλόγα. Ἀλλὰ πόση εὐκολία, πόση πρακτικότης εἰς τὰ νεώτερα ἀπέναντι τῶν καλαιωτέρων!

Καὶ ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς ὀλον τὸν προχωρεῖ. Εἰδότε; ὁ φίλος μας ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ χωριὸν του, διὰ νὰ ψῆσῃ κάστανα εἰς τὸ τζάκι. Ἄν ἔμενεν εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τῷ ἦτο δύσκολον, καὶ πολὺ περισσότερον ἂν κατοικούσεν εἰς τὸ Παρίσι... Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ποιητικὸν αὐτὸ, τὸ οἰκογενειακὸν καὶ πατροπαράδοξον ψῆσιμον τῶν καστάνων εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ κοινῶν δωματίου, θ' ἀνήκῃ εἰς τοὺς θρύλλους τοῦ παρελθόντος. Καὶ αὐτὴ ἡ θερμάστρα, ἡ ὁποία εἰς

τὰς Ἀθήνας δὲν ψῆνι πλέον κάστανα, θ' ἀντικατασταθῇ ἀπὸ συστήματα θερμάνσεως τελειότερα καὶ πρακτικώτερα. Καὶ ὁποῖος θέλει νὰ τρώγῃ κάστανα τὸν χειμῶνα, θ' ἀγοράζῃ ἀπλοῦστατα ἀπὸ τὴν καστανῶν τῆς γωνίας.

Ἄ, ὅσον διὰ τὸν καστανῶν, αὐτὸν νομίζω ὅτι ποτὲ κανένας πολιτισμὸς δὲν θὰ τὸν ἐκτοπίσῃ ἀπὸ τὴν γωνίαν του. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὸν οὐρανὸν μας θὰ διασχίζουσι τὰ ἀερόπλοια, καὶ τότε ἀκόμη θὰ εὐρίσκηται ἐκεῖ ἔξω ὁ καστανῶν, κουκουλωμένος εἰς τὴν κάπαν του, νὰ ψῆνι κάστανα εἰς τὸ μαγκάλι του...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ

Τὸ μπροστινὸ δοντάκι τοῦ γιοῦ μου ἦτον ἔτοιμο νὰ πέσῃ διὰ νὰ ἔβγῃ τὸ ἄλλο. Ἐχρειάζετο ὅμως κάποιος νὰ τὸ τραβῆσῃ. Κάποιος!... ἀλλὰ πούθι θὰ ἦτο αὐτὸς ὁ κάποιος; Ὅστε ἐγὼ, οὔτε ἡ μητέρα του, ἐτολμούσαμε νὰ μ'ποῦμε στὰ αἵματα!

Ἡ μητέρα του, γενναιοτέρα ἀπὸ ἐμέ, κατῴρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν της νὰ τοῦ τὸ δέσῃ μὲ ἓνα μαῦρο μπιρσῆμι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀρκετὰ μακρὸ, ἀφοῦ τὸ ἀνάστημα τοῦ παιδιοῦ ἦτο τεσσάρων πιθαμῶν.

Τοῦ ἔδωσε τὴν ἄκρη στὸ χεράκι του νὰ τὴν κρατῇ, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε τραγουδιτά:

— Νά, ποῦ τὸ δέσαμε τὸ κακὸ δοντάκι... Βάστα τώρα τὴν ἄκρη μὲ τὸ χεράκι σου, τρέχα νὰ παίξῃς, καὶ νὰ τραβᾶς καὶ τὴν κλωστή κάθε τόσο, καὶ τὸ δοντάκι σου θὰ βγῇ μόνο του χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

—Μὰ... θὰ μὸς πονέσῃ...
 —Δὲ θὰ σοῦ πονέσῃ διόλου.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τρέχῃ ἀπάνω-κάτω κτυπῶν τὸ στεφάνι τοῦ μ' ἓνα ξυλάκι ἀλλὰ δὲν εἶχε οὔτε μίαν φορὰ δοκιμάσῃ νὰ τραβῆσῃ τὴν κλωστή, ἡ ὁποία, καθὼς ἔτρεχε, ἐσύρετο εἰς τὸ πάτωμα.

Τί σημασίαν ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ δι' ἓνα ἄνθρωπον μίαν μαῦρην κλωστή ποῦ σύρεται ἐπάνω στὸ πάτωμα;... Τὴν αὐτὴν ὅμως σημασίαν δὲν εἶχε καὶ διὰ τὸν Πιπῆνο, τὸν γάτο τοῦ σπιτιοῦ μας. Τὴν παρηκολούθει μὲ τὰ μάτια του, ὅπως θὰ παρηκολούθει καὶ τὸ φοβερότερον φεῖδι, ἐνῶ τὸ ἄνω χεῖλός του ἔτρεπε, ἀνεβοκατεβαίνων τὰ μουστάκια του καὶ ἡ ἄκρη τῆς οὐρᾶς του ἔκαμνε σπασμαδικὰς κινήσεις.

Τὸ στεφάνι τοῦ μικροῦ διέρχεται τώρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν τεντωμένην οὐρὰν τοῦ Πιπῆνου. Τοῦτο τοῦ ταρασσεῖ τὰ νεῦρα περισσότερο. Συγχρόνως τὸ μπιρσῆμι τοῦ γαργαλίζει τὸ πρόσωπον. Τοῦτο

τὸν κάμνει ἐξαλλοῦν. Πηδᾷ καὶ χάπ! μίαν μὲ τὰ μπροστινὰ τοῦ πόδια... καὶ ἐνῶ ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, αὐτὸς ἀπάγει θριαμβευτικῶς τὸ μπιρσῆμι μὲ τὸ δοντάκι μαζί.

Ὁ ἀκούσιος ὀδοντοίατρος δὲν ἐστάθη οὔτε συγχαρητήρια νὰ δεχθῇ. Τὰ παταγῶδη γέλια τῶν ἐν τῷ δωματίῳ τὴν ἐφόδισαν ἐνόμισεν, ὅτι κάτι κακὸν ἔκαμε. Ἐφυγε σὺν ἀστραπῇ καὶ πῆρε τὸ φύσημά του στὰ κεραμίδια.

Δ. Γ. Ρ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

Λάμπει ἀπὸ δόξα τὸ Νησι
 Καὶ μοσχολίβανο εὐωδιάζει
 Σήμερον ἡ Μάννα του ἡ χρυσὴ
 Τὴν Κοίμησίν Της ἐορτάζει.

Σκλάβω κ' ἐλεύθερη ψυχὴ
 Ἄπ' ὄλα τῆς Ἀνατολῆς τὰ μέρη,
 Μ' εὐλάβεια καὶ προσευχὴ
 Τὸ Τάμα τῆς 'ς Ἐκείνη φέρει.

Μιά μάννα φέρνει μὲ στοργὴ
 Χρυσὸ παιδί 'στὸ εἰκόνημά Της,
 Γονατιστὴ τὴν εὐλογεῖ
 Καὶ λούζεται 'στὰ δάκρυά της.

Γιὰ τὸ μνηστῆρά της μιά νεῖά
 Δίνει διαμάντι δακτυλίδι,
 Καὶ μ' ἀδελφοῦλα 'ς τὴ γωνιά,
 Φέρνει τὸ μόνο της στολίδι.

Γιὰ τὴ βαρκούλα του κερὶ
 Μικρὸ ὁ ψαφᾶς 'ς Ἐκείνη ἀνάβει.
 Κι' ὁ καπετάνιος προχωρεῖ
 Μὲ τ' ἀσημένιο του καράβι.

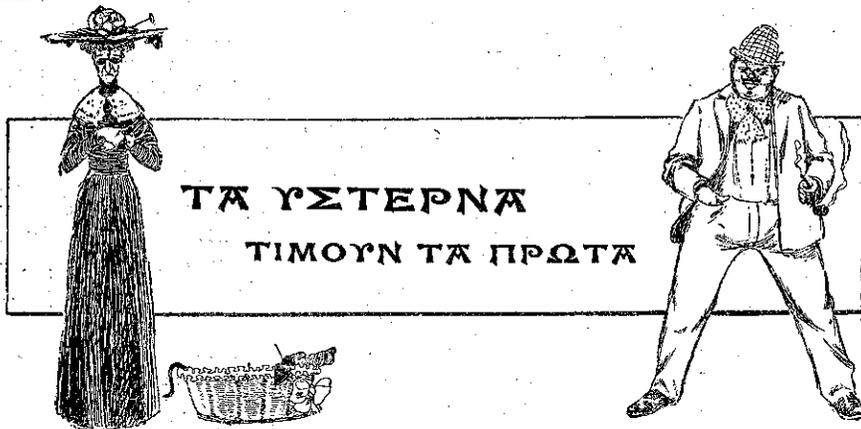
Μιά νεῖά μὲ ξέπλεκα μαλλιά
 Σκύβοντας μὲ μορφή κερένια
 Στῆς μάννας τῆς τὴν ἀγκιλιὰ,
 Κολλάει καρδιά μαλαματένια.

Μ' ἀπ' ὄλα τὰ διαμαντικά
 Καὶ τὰ χρυσὰ ποῦ Τῆς χαρίζουν,
 Τὰ τάματα τὰ γκαρδιακά
 Ποῦ τὴν εἰκόνα Της στολίζουν,

Ἄπ' ὄλα πιδ ποῖδ' ὀστὴ γῆ
 Τὴν συνταράζει ἀπ' ἄκρη 'ς ἄκρη
 Καὶ δείχνει πιδ πολὺ στοργὴ
 Στῶν σκλάβων ἀδελφῶν τὸ δάκρυ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ
 ἐρυθρά, μὲ χρυσὰ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.
 Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθῶν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἐν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

Ἡ Δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγδοπούλου ἦτο γεροντοκόρη ἀσχημη, παράξενη, γρινιάρη καὶ προπάντων ὑπερβαί- σθητη.

Ὁ κύριος Ζαχαρίας Παχὺς ἦτο γεροντοπαλλήκαρο, φαιδρού χαρακτήρος, ἔχει πολὺ λεπτός εἰς τοὺς τρόπους, ἀλλ' ἀγαθώτατος, γελαστός, τραγουδῶν ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ—καὶ ἀκόμη ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρῶν,—έτοιμος πάντοτε ν' ἀστειευθῆ καὶ νὰ γελάσῃ.

Ἡ Δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγδοπούλου ἐμίσει τὸν κόσμον δλόκληρον, καὶ διὰ νὰ ἔχη κάποιον ποῦ νὰ χαίρεται τοὺς θησαυροὺς τῆς ἀγάπης, τοὺς ὁποίους ἤρνευτο εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐλάτρευε τὸν σκύλον τῆς, ὁ ὁποῖος, ἐννοεῖται, ὀνομάζεται Ἀζώρ, ὅπως ὅλοι σχεδὸν οἱ σκύλοι, τῶν ὁποίων τὰς ἱστορίας διηγούμεθα εἰς τὰ παι- διὰ.

Ὁ κύριος Ζαχαρίας Παχὺς ἀπεναντίας ἀγαποῦσεν ὅλα τὰ πλάσματα τῆς γῆς μετὰ τὴν ἰδίαν ἀγάπην, τὸσον τὴν γρηῃ Παγῶναν, τὴν ὑπερβελίαν του, ὅσον καὶ τὸν κύριον Ταλλαράν, τὸν σπιτικοκυκώρη του,—τόσον τὸν ράπτῃν του ὅσον καὶ τὸν ὑποδηματοποιόν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον πάντα ἔχει κανεὶς μίαν ἰδιαι- τέραν προτίμησιν δι' ἓνα πρόσωτον ἢ δι' ἓνα πρῶγμα, ἡ ἀγάπη τοῦ κυρίου Ζαχαρία εἶχεν ἰδιαιτέρας τρυφερότητας διὰ τὴν πίπαν του, ἡ ὅποια ὀνομάζεται Ἡλέκτρα,—ὅπως καμμίᾳ ἄλλῃ πίπα— ἐπειδὴ τὸ στόμα τῆς ἦτο ἀπὸ ἤλεκτρον.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν, τὸ περασμένο καλοκαίρι, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία Λιγδοπούλου, διὰ ν' ἀλλάξῃ ὀλίγον τὸν ἀέρα του ὁ Ἀζώρ ὁ ἀγαπημένος τῆς, ἔκρινε καλὸν νὰ τὸν πάρῃ καὶ νὰ ὑπά- γουν εἰς τὴν Κηφισιά.

— Τὸ χρυσὸ μου, ἔλεγε, ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ μοῦ τὴν κάμη καλά, γιατί τώρα ὑστερα ἡ δῆσις καὶ ἡ ὑγεία μου δὲν μοῦ ἀρέσουν καθόλου.— Ἀζωράκη μου, ἔλα ἐδῶ, πουλί μου...Θὰ πᾶμε στὴν Κηφισιά... θὰ μποῦμε στὸ σιδηρόδρο- μο...τροῦ! τροῦ!..θὰ φάμε κοκά...ἔ; σάρεσι, πουλί μου; σάρεσι, χρυσοῦ-

λη μου;... ὦ, νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ σκυ- λάκι μου! τὸ θησαυρὸ μου!..

Ταῦτα καὶ ἄλλα λέγουσα, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία ἐπῆρε ἑστὴν ἀγκαλιά τῆς τὸν Ἀζώρ, καὶ τὸν ἐτοποθέτησε μέσα εἰς ἓνα πανέρι στρωμένο μετὰ βάρη γαλάζια, καὶ τοῦ ἐβούστησε νὰ κα- θῆσθαι ἐκεῖ μέσα φρόνιμα, γιατί ἦταν ἀρρωστος, καὶ δὲν ἔκανε νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ κρυώσῃ...

— Ναι, μετὰ τὸ σιδηρόδρομο θὰ μοῦ πᾶν τὸ χρυσὸ μου!... σὺν ὑπουργός, ἡ ἀγάπη μου!... κτλ. κτλ.

Τέλος πάντων, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία καὶ ὁ Ἀζώρ μέσα εἰς τὸ πανέρι, ἐφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηρόδρο- μου Κηφισιάς τραντακέντε λεπτὰ πρὸ τῆς ὥρας τῆς προσδιορισμένης διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ τραινου, καὶ ἔτσι μετὰ τὴν ἡσυχίαν τῆς, ἡ γεροντοκόρη ἠμπό- ρησε καὶ εἰσιτήριον ναγοράσῃ καὶ νὰ διαλέξῃ ἓνα καλὸ βαγόνι, κλειστὸν καὶ προφυλαγμένον...διὰ τὸν Ἀζωράκη τῆς.

Ἐτοποθέτησε μετὰ μεγάλην ἀξιοπρέ- πειαν τὸ πολυτίμιον φορτίον τῆς ἐπάνω εἰς ἓνα κάθισμα τοῦ βαγονίου, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ διόλου ἂν ἐπετρέπετο ἢ ἔχι νὰ κρατήσῃ θέσιν δι' ἓνα σκύλον, καὶ νὰ ναναγκάσῃ τοὺς δίποδας ἐπιβάτας νὰ ταξειδεύσουν μετὰ ἓνα τετράποδον. Ἐ- σκούπισε τὴν μύτην τῆς μετὰ μὲγάλον κρότον, ἐφόρσε εἰς τὴν μεγάλην μύ- τήν τῆς κατὰ μὲγάλα μαῦρα γυαλιὰ, ποῦ ἀγρίεψαν ἀκόμη περισσότερο τὸ ἀγριοπὸν πρόσωπόν τῆς, καὶ ἤρχισε νὰ κυττάξῃ ἔξω τοὺς ἀνθρώπους μετὰ τέτοιον ὕψος, ὡστε κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νάνεθῃ εἰς τὸ βαγόνι τῆς ἀπὸ φόβον μὴ φα- γωθῆ ζωντανός...

Ἡ ὦρα τῆς ἐκκινήσεως ἐφθασε. Βλέ- πουσα ὅτι εἶνε μόνη, καὶ νομίζουσα ὅτι ἔμεινεν ὀριστικῶς κυρία τοῦ βαγονίου, ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία ἐβόλευθη ὅσον ἠμπόρησε ἀνετώτερα.

Καὶ ἔβγαλε τὸν Ἀζώρ ἀπὸ τὸ πα- νέρι, τὸ στρωμένον μετὰ γαλάζιας βάρης.

— Ἐλα μου ἔδῶ, χρυσὸ μου. Ἐλα στὴ μαμακούλα σου! Τώρα μπορεῖς νὰ βγῆς λιγάκι ἀπὸ τὸ πανέρι, γιατί ἐδῶ μέσα εἶνε ὅλα κλειστά... Νὰ μὴ

μοῦ κρυώσῃ, νὰ σὲ χαρῶ! Ἀγάπη μου! κλπ. κλπ.

Ἡ τρομπέτα τοῦ ὀδηγοῦ ἐσφύριξε καὶ τὸ τραινὸν ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ κινῆται, ἔταν ἡ θύρα τοῦ βαγονίου ἀ- νοίξε μετὰ ὀρμῆν.

Ἐνας χονδρὸς κύριος, παραχαλισμέ- νος καὶ ἀσθμαίνων ἀπὸ τὸ τρέξιμον, ἦλθε κ' ἐπεσεν, ὅπως πίπτει ὁ ἀερόλι- θος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀγριοπῆν γεροντοκόρην καὶ εἰς τὸν ἀ- γαπημένον τῆς σκύλον.

— Προσοχὴ! τὸ σκυλί μου! ἐφώνα- ξεν ἡ δεσποινὶς Ἀθανασία.

Ἀλλ' ὁ χονδρὸς ἐπιβάτης δὲν ἦτο ἄλλος, παρὰ ὁ φαιδρὸς καὶ τρελλοῦτσι- κος κύριος Ζαχαρίας Παχὺς. Ἐκάρθητο εἰς τὸ ἀπέναντι τοῦ Σταθμοῦ καφενεῖον, συζητῶν μετὰ φίλους του καὶ κάμων λο- γοπαίγνια, μετὰ ὅποια ἐγελουσε τὸσον πολὺ ὁ ἴδιος, ὡστε ἐλησμένει τὴν ὠραν, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃ τὸ τραινόν, μετὰ τὸ ἔσθον θὰ ἐπήγαινε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν Κηφισιάν.

Ἐτραξε λοιπὸν, μόλις ἤκουσε τὸ τε- λευταῖον σφύριγμα, καὶ μόλις ἐπρό- φησε νάρπαξθῆ καὶ νάνεθῆ εἰς τὸ βα- γόνι ἀκριβῶς τῆς δεσποινίδος Λιγδοπού- λου, κινδυνεύων εἰς κάθε βῆμα νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν καὶ νὰ πέσῃ ὀριστικῶς.

Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Ἀζώρ... (Σελ. 58, στ. γ')

— Τὸ σκυλί μου! ἐπανελάθεν ἡ δε- σποινὶς.

— Ἐννοια σας! τὸ βλέπω!... ἐπιθύ- ρισεν ὁ κ. Ζαχαρίας, ὅσον ἠμποροῦσε εὐγενικώτερα καὶ γελαστότερα.

Ἀλλὰ συγχρόνως, μπλόφ! χάνει τὴν ἰσορροπίαν καὶ πίπτει—ὀριστικῶς— ἴσα-ἴσα ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Ἀζώρ.

Ὁ σκύλος, μετὰ ὄλον του τὸ δίκιο, ἤρχισε νὰ διαμαρτύρεται, ὅπως διαμαρ- τύρονται συνήθως οἱ σκύλοι, γαυρίζων ἀγρίως καὶ οὐρλιάζων λυσσώδως, ἐν ὧ ἡ κυρία του, ἡ μαμακούλα του, ἐγινεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς κατακόκκινη καὶ κα- ταπράσινη.

— Κακούργε! κακούργε!

— Δὲν εἶμαι κακούργος, κυρία μου,

ἀπεκρίθη ὁ κ. Ζαχαρίας ἀσθμαίνων ἀ- κόμη καὶ σπείδων νὰπαλλάξῃ τὸν Ἀζώρ ἀπὸ τὸ βάρος του. Εἶμαι ὁ κ. Ζαχαρίας Παχὺς, δούλος σας καὶ εἰς τὰς διατα- γὰς σας! (Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς συντάξεως: Ὁ Διδάσκαλος:—Ποῖον λοιπὸν λιγόμεν κατηγορούμενον; Ὁ Μαθητής:—Ἐκείνον, ὁ ὁποῖος κατη- γορεῖται... Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΙΟΝ

Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ τὸ δωδεκάσελιδον φύ- λλον, τὸ ὁποῖον ἐπισοιμᾶται. Αὐτὸ εἶνε διὰ τὸν Δεκέμβριον. Ἐντός ὀλίγον θὰ ἐκδώσῃ ἄλλο ἓνα διὰ τὸν Ἰανουάριον. Καὶ ἔπειτα πάλιν τακτικά, ἓνα κάθε μῆνα—ἐὰν ἐννοεῖται τὸ ἔσπαθωμα θὰ πᾶν τὸσον καλά, ὅσον πηγαί- νει τώρα. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται!...

ΕΥΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΕΩΝ

Ὁ Σύλλογος «Ἑλλῆς» Μιτυληνῶν ἐνέγρα- φε διὰ τὴν Ἀ' Ἐβδαμητιαν τοῦ 1909 τὸν ὑπ' ἀριθ. 43 συστηθέντα ἄπορον. Εὐγὲ του.

Πῶς ἀρκοῦν αὐτὰ τὰ ταχυδρομεία! Ἀκόμη μοῦ φέρουν κάρτες τῆς Πρωτογερονιάς. Αὐτὴν τὴν ἐβδαμητιὰ ἔγω νάνεθον καὶ νὰ εὐχαρι- στήσω τοὺς ἐξῆς: τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέ- χνην, τὴν παλαιάν μου φίλην, ἡ ὅποια ποτὲ δὲν με λησμονεῖ τὴν Ἰδανικότητα, τὸ Ἄστρον τῆς Κύπρου, τὴν Βασιλισσάν τῶν Ἀσπιδίων, τὴν Ἐλένην Ἀ. Μάλλη, τὸν Ἰωάννην Ἀ. Χα- νῶν καὶ τὸν Πανελλήνιον Πόδον.

Καὶ ἡ Ἐσθὴ τῆς Σημαίας μοῦ γράφει, ὅτι τὴν ἐπισκέψῃ ὁ δῆθεν ἀπεσταλμένος μου καὶ τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι τὸ ψηφοδέλιόν τῆς δὲν ἐλήφθη. Ποῖος εἶνε αὐτός; ὁ κατερ- γάρης δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ βεβαίως θὰ τὸν μάθω ἐὰν οἱ δεχθέντες τὴν ἐπισκέψῃν του ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὸν περιγράψουν, διὰ νὰ τιμωρηθῆ ὅπως τοῦ πρέπει, καὶ αὐ- τὸς καὶ ἐκεῖνοι ποῦ τὸν ἔστειλαν... Τώρα, ἐπειδὴ ἡ προθεσμία τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς ψηφοδελτίων ἐληξε, τὰ δὲ ἐπιστραφέντα ψηφοδέλτια δὲν εἶνε οὔτε τὸ δέκατον τῶν ἀπεσταλέντων ἐκ τοῦ γρα- σείου μου, παρακαλῶ τοὺς παραδώσαντας τὸ ψηφοδέλιόν των πρὸς τὸν δῆθεν ἀπεσταλμέ- νον μου, νὰ μοῦ τὸ δηλώσουν ἐντός τῆς ἐ- βδομάδος, περιγράφοντες καὶ τὰ χαρακτηρι- στικά τοῦ κυρίου αὐτοῦ, διὰ νὰ λάβω τὰ μέτρα μου πρὶν ἀρχίσῃ ἡ διαλογὴ.

Ὀνειροπόλος Ψυχῆ, δὲν ἔλαβα ποτὲ γράμ- μα σου χωρὶς νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἀφοῦ δὲν ἔλαβες, σοῦ ἔναστέλλω. Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν σταθερότητα τῆς ἀγάπης σου καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ προσφέρῃς τὰ σέβη μου στὴ μαμμά, ἡ ὅποια μετὰ τὴν εὐχαριστήσιν με ἀναγινώσκει.

Χαίρω πολὺ, Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία, διὰ τὴν ἀνανέωσιν τῆς φιλίας μας. Κ' ἐγὼ δὲν ἐλη- σμονῆσα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐν- θουσιάζω καλλιτέρας ἐὰν τώρα μοῦ γράψῃς συχνά. Ὁ Πανελλήνιος Ἰωνικὸς Σύλλογος—καθὼς

μοῦ γράφει ὁ γραμματεὺς του Δάκτου Ἰω- δούλου Ἐλλημος—ἔχει σκοπὸν, μετὰ τὰς θε- ρινὰς ἐξετάσεις, νὰ ἐρωτᾷ εἰς τὰ διάφορα σχο- λεία τῆς πόλεως τοῦ ποῖα ἄπορα παιδιὰ ἀρι- στεύουν, αὐτὰ δὲ νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητὰς μου, καὶ ὄχι τοὺς τυφλὸντας ἄπορους. Λαμ- πρὸν αὐτὸ καὶ ἀξιοποιήτων.

Πῶσον με λυπεῖ ἡ ἀσθένεια τῆς Αἰγυπτίας Βασιλοπούλου, Στήληφοῦσιου Ἀποστολίου! Ἐἶθε ὁ Θεὸς νὰ τὴν κάμῃ γρηγορὰ καλά.

Βεβαίως ἔχεις δίκαιον, Ζήτω τὸ Σύνταγμα! γίνεται μεγαλητέρα εὐτυχία παρὰ νὰ περᾶ κανεὶς τὰς ἐορτὰς μετὰ τοὺς γονεῖς του, ὅστερ ἀπὸ τὸσον καιρὸν ζεντηταῖς; Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς.

Χαριτωμένη ἡ ἐπιστολὴ σου, Νιφάς. Τὰ λέγεις ὅλα καὶ μετὰ λίγα λόγια. Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Γιάγκον καὶ εἰπέ του ὅτι πολὺ γρηγορὰ ἡ Τριεσῦγενη θὰ τοῦ πῆ καὶ ἄλλην εὐμορφην ἱστορίαν.

Μπράβο, Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο, ἔκα- μες πολὺ καλά ποῦ ἀπαφάσισε τέλος νὰ μοῦ γράψῃς. Ἀλλὰ διατὶ μετὰ κόκκινην μελάνην; Μὴ μεταχειρίζεσαι αὐτὸ τὸ χρῶμα, διότι βλάπτει τὰ μάτια.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἔσπαθωμα, Φυσιολόγισ. Εἶπα εἰς τὸν Ἀζαριαν ὅτι ἐδοκίμασες τὴν καυθῆλάν του καὶ τὴν ἡμέρας πρακτικωτάτην, κ' ἔλασθ πολὺ. Ναι, ἐλπίζει ὅτι θὰ σὰς κάμῃ νὰ ξεχάσῃ τὸν Ἀνανιαν. Καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς.

Χαίρω πολὺ διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλό- γου σας, Μαρομμένη Φύσις. Ὡς πάντοτε, ἡ ἐπιστολὴ σου με κατεγοήτευσεν. Αἱ παραγ- γελίαι σου ἐξετελέσθησαν καὶ πιστεύω νὰ τὰ ἔλαβες ὅλα.

Πολὺ με εὐχαριστήσαν ἡ εἰδήσις ποῦ μοῦ διαβιβάξεται ἀπὸ τὰς Πάτρας, ὅτι ὁ παλαιὸς μου φίλος Ἀημιμίος Σπ. Στεφανόπουλος ἔδωσεν ἐξετάσεις εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ βγήκε δικηγόρος μετὰ τὸν βαβρὸν ἄριστον. Μπράβο τοῦ Μ' ἐτίμησεν ὡς συνδρομητῆς μου!

Καλλιτεχνικὴ Ψυχῆ, βλῆσαι ὅτι σοῦ ἐγ- κρίνω αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμῆς καὶ εὐχόμεναι νὰ τὸ τιμηθῆς. Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς δια- θέσεις καὶ ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἐδὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς τὴν χαρὰν μου, —μοῦ γράφει ἡ Ἐλιοῦδα,—διότι οἱ συνδρο- μητὰί σου ἀξάνουν καὶ βλέπω νὰ πλημμυ- ρίσῃ τὸ Γυμνάσιον καὶ ἡ πόλις μας ἀπὸ συν- δρομητὰς σου. Κ' ἐγὼ χαίρω ἄλλο τὸσον σοῦ δέ, Ἐλιοῦδα, εὐμορπῆς νὰ καυχᾶσαι ὅτι συνετέλεσες εἰς αὐτὴν τὴν αἰῆσιν.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἱστορία σου, φίλε Ν. Χ. Ἀρ. Ἴτιποτε δὲν εἶνε περιττὸν δι' ἐμέ, ὅταν προέρχεται ἀπὸ συνδρομητῆν μου. Ὅλα τὰναγινώσκω μετὰ προσοχὴν καὶ μετὰ προθυμίαν.

ΕΓΚΡΙΘΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνή- κουν εἰς ἀόριστα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Καλλιτεχνικὴ Ψυχῆ, κ. (Τ.Β.) Ἑλλάς, κ. (Ε.Σ.) Ἰαπωνέζικο Τριαν- τάφυλλο, κ. (***) Πανιονιστής, κ. (Ν.Τ.) Μυσοαίτις, κ. (Η.Π.) Ἐδελβαίς, κ. (Τ.Π.) Ζιζὰ Χανούμ, κ. (Α.Ν.) Ἀήτηςτος Ἐλ- ληστικός, κ. (Α.Β.) Ἀγομίμος Θαλασσο- πόρος, κ. (Κ.Κ.) Ἰάπων Νικητής, κ. (Α.Ι.) Σπαθὶ καὶ Κορώνα, κ. (Η.Ν.) Ἐλληνομῶν Ὀνειρον, κ. (Α.Σ.) Κνανοῦς Ἀοχοροφῶν, κ. (Ν. 91) Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία, κ. () Δόξα Ἐλληνομῶν Μεγαλίστου, κ. (Σ.Σ.) Δαρνο- σιφίτης Ὀλυμπιονίκης, κ. (Α.Α.) Τυροῦ Καπέλλο, κ. Ἐλληνομῶν Στέμμα, κ. (Δ.Κ.) Ἡ Πατρίς ἐν Κινδύνῳ, κ. (2—2 1/2) Τετρα- πύργος Μυτιληνός, κ. (Δ. Ν. Ι.) Χιονο- σμένος Δόφος, κ. Βοσποπούλα τοῦ Πηλίου, κ.

(!!!;) Δόξα τῆς Ἑλλάδος, κ. (Μ.Ν.) Ἐλ- ληνικὴ Θάλασσα, κ. (Ε.Ν.) Ἐνδοξον Μέλ- λον, κ. (Χ.Ν.) Ρήγας ὁ Φεραῖος, κ. (Α.Ψ.) Ἐλλην Βουλγαρομάχος, κ. (Α.Χ.) Παυδορό- μος, κ. (Κ.Π.) Ἰποφώσοικον Ἑλλάς, κ. (Ε.Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ὑπερήφανο Ἐλληνομῶν, κ. Ποσειδῶνος Διαβάτης, κ. Δόφος τοῦ Γάνου, κ. Ἀρμονημένος, κ. Μα- ρομένη Φύσις, κ. Φυσιολόγισ, κ. Ζήτω τὸ Σύνταγμα, κ. Δάκτου τοῦ Χριστοῦ, κ. Γλυ- κειὰ Ἀμμοδιά, κ. Μαρομένη Γαζία, κ. Ὀνειροπόλος Ψυχῆ, κ. Ἀρρομῶνον, κ. Ἐν- δοξος Ὑδρα, κ. Τριανταφυλλέιο Μπουκα- τῆσι, κ.

ΤΑ ΠΕΡΥΣΙΝΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὑπανθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νάνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἔχον κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἰουδή- ποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέν- τος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγ- κρισιν.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὅδεμια πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συν- οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου ὡς ἔξῃς: Διὰ τὰς πρῶτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ λέξις.— Ἡγορευτὶνον μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύουν διὰ τὸ ἐξῆς τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ- δώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐξῆς τοῦτο. Προτά- σεις με ὀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.— Ὁ ἐντός παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδω- ρεν εἰσέτι ὁ κροστίνου.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλλά- ξουν: ὁ Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου (0) με Λαίμουρα τῆς Ἐρήμου, Ἀγορῶν Πανολέων, Ἀγκα- θῆν—τὸ Μυροβόλον Ἴον (0) με Ἐλληνομῶν Θεοῦρα—ἡ Ἡλιακὴ Ἀκτίς (0) με Ταπεινὸ Γλασκί, Εἶμαι Ζακυνθία, Ἰνγρητινὸ Φιλό- τιμο, Δούλλην—τὸ Τυροῦ Καπέλλο (0) με Σισιομοταθὴ Καλαβρία, Ἐλληνίδα Χοινοια- νήν, Μικρὸν Δόφορον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ζακίδια (σοῦ ἔστειλα δύο φύλλα) Νάναγον τῶν Ἀσιατικῶν (ἔλαβα καὶ σοῦ ἔστειλα τὴν ὑπ' ἀριθ. 885 ἀπόδειξιν) Πα- γομῶνον Ἐβρον (ἔστειλα ἐκ νέου) Μαρο- μμένη Γαζίαν, Ποδοῦρην Ἀχιλλεῖα (ἔλαβα) Δοξασμένο Εἰσοστένα (εἰ ἐδῶ χιονίζει, ἀλλὰ στὰ βουνὰ εἶδες βεβαίως εἰς τὸ προηγου- μένον τὸν Διαγωνισμὸν Διηγήματος) Μανοῦ- θαλοσίτην (ἔχει καλῶς) Κνανοῦν Δοχο- φόρον (ἔστειλα πολὺ εὐμορφα γράφεις) Ἡγὼ τῆς Αἰμῆς (ἡ ὅποια μοῦ γράφει βια- στικά-βιαστικά δύο λογάκια—ὄραία ὄμως,— διότι δὲν εἶχε οὔτε χαρτί, οὔτε καιρὸ, οὔτε τίποτε) Πουλάου τῆς Ἐρήμου (θὰ ἐξετά- σω, καὶ ἂν εἶνε ἔτσι, θὰ τιμωρηθῆ) Δάκτου τοῦ Χριστοῦ (αὐτὸ εἶνε φέτος εἶσαι μεγα- λητέρα ἀπὸ πέρσι καὶ ἐννοεῖς καλλιτέρα αὐτὰ ποῦ διαβάεις) Κανιανολόντα (ὁ Η. Κ. εἶ- γες συστηθῆ ὡς ἄπορος ὑπ' ἀριθ. 43 φαίνε- ται ὅτι τὸν ἐβούστησαν χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτή- σου,—πρῶγμα ἀποπίπτων) Ἐνθουσιώδη Κύπριον (ἔστειλα) Ἐλευθέρον Ἐλληνα (δε- κταί) Πηλογοράριον (ἔχει καλῶς θερμῶτα- τα συλλυπητήρια) Τσίρον, Μυροβόλον Ἴον (ἔστειλα ἐκ νέου) διὰ τὴν δημοσίευσιν μιᾶς μέχρι τριῶν προτάσεων Μ. Μυστικῶν ἀπαι- τοῦνται λεπτὰ 25 καὶ ὄχι 10) Ἀτοιγγαγο- πούλαν (ἐβράδυνε, ἐπειδὴ εἶχε καθυστερήσει) Ριζοσπάστην (ὁ «Κληρονόμος τοῦ Ροδινῶ- νος» εἶνε εἰς τοὺς τόμους 23 καὶ 24 ὁ πρῶτος τιμᾶται φρ. 4; 10, ὁ δεύτερος φρ. 2, 50.)

